

TRANSforMOTOR

Ročník / 2001

číslo X



OBSAH

Má cesta k astro – symbo – logii u šálků čaje – Květa Pavlíková	3
Astrologické zásady a supervize – Martina Lukášková	9
I. Supervize v Rašovicích – Radmila Valtrová	13
II. Supervize v Rašovicích – Jitka Vaníčková	14
III. Supervize v Rašovicích – Jan Kotiš	15
Hledá se planeta? – Lukáš Kořínek	17
Když Pánbu dá, utrhne se ucho džbánu ... – Ondřej Ivanek	19
Bod svébytného Já (Point of Self) – Pavel Turnovský	24
FIFI radí: Jak na draka	26
Sluneční pes II.	27

Ilustrace:

titulní strana – Helenka Kovalčíková (2001)

ilustrace v článku K. Pavlíkové – Martina Lukášková

kresba – Josef Chrt (Rašovice 2001)

ilustrace v článcích o supervizích – Helenka Kovalčíková

TRANSformOTOR

Bulletin Transformotor je určen výhradně ke studijním účelům.

adresa redakce: Martina Lukášková – MINTAKA

Václavské nám. 17, 110 00 Praha 1

tel: 02/24 00 93 49

e-mail: m.lukaskova@worldonline.cz, mintaka@mybox.cz

Všem lidem, kteří přispěli, ze srdce děkujeme!!!

MÁ CESTA K ASTRO-SYMBOLOLOGII U ŠÁLKŮ ČAJE

Květa Pavlíková



MÍSTO ÚVODU

Mé úvahy u šálku čaje – někdy jen symbolického čaje – vychází z poznání různých, někdy i na první pohled jakoby nesouvztažných sestav, případně systémů symbolů;

první kapitola má vztah k rozpravám na „Shvězděních“ posluchačů a absolventů astrologických kursů Pavla Turnovského v roce 2001 a vychází z vnímání dvou nesourodých přístupů, ale také úrovní přípravy i provedení „společenské hry“ na jedno téma s tímž objektem zkoumání ve dvou odlišných, byť po sobě následných, pravidelných přátelských setkáních Pavla Turnovského s posluchači a absolventy svých kursů. A proč píš i o šálku čaje? – Na těchto přátelských posezeních, nesoucích název Shvězdění, Pavel Turnovský ochotně vysvětluje to nedostatečně pochopené v průběhu jednotlivých ročníků kursů, které vede, odpovídá na dotazy přítomných, ale odpoledne také přivádí své přátele, se kterými společně nabízí nemálo přítomným účastníkům setkání nové poznatky, nové přístupy k uchopení či využití již známých poznatků astro-symbo-logického jazyka, ale také i seznámení s jinými soustavami symbolů, jejichž uchopení usnadňuje pochopení astrologických symbolů. Účastníkům Shvězdění P. Turnovský připravuje – řečeno mými i dále používanými symboly – nabídku různých astro-symbo-logických i jinak symbo-logických, či jen symbolických „čajů“ ponejvíce mluveného slova s doprovodnými promítnutými názornými ukázkami, ale i možnost seznámit se s novými publikacemi, které lze též výhodně nakoupit – nabízí tedy „čaje“ různých chutí a různých vůní. Symbolu „čaj“ používám přeneseně z obrazu vstupu očekávané návštěvy do dveří bytu či pracoviště, kdy se také zpravidla řeší otázka nabídky občerstvení – např. „Dáte si kávu, čaj nebo něco chlazeného ...?“. Vhodně volený čaj nejen neublíží, ale může plnit úlohu společenské spojky a zároveň občerstvit, případně i léčit, tělo či i to ostatní – vědomé či nevědomé... A jak to bylo s vnímáním čajů v mém životě? – Nejprve byly čaje připravené maminkou – bylinné, také i ty symbolické, pak jsem poznala různé čaje jednosložkové i vícesložkové, už i ty astro-symbo-

lické, i jinak symbolické a astro-symbo-logické prvního ročníku Základního dvouletého kursu humanistické a transpersonální astrologie i symbolické čaje Shvězdění let 2000 – 2001. Osobně dávám přednost dobré pramenité vodě (dokud jsem ji pila, nebyla jsem vážněji nemocná) a dobrému čaji, který má neškodné složení pro můj trochu poničený organismus. Jednou mi čaje (i „čaje“) voněly více, jindy možná i o trochu méně, ale všechny čaje postupně nesly i chuť i vůni stále se měnící a nověji vnímané patiny mého čajového hrnečku – tzv. „byliňáku“. – Čaj piji ráda. Některé čaje jsou jen symbolické, některé poslané jen „po větru“, některé jen „po vodě“, některé jen pohledem očí. Čaje ostrých chutí příliš nectím, ale čaje nesoucí přírodní či upřímnou hořkost cítím pro jejich léčivý účinek. Ale někdy jsem si ke své škodě ani vůni čajů neuvědomovala. Některé čaje či čajové směsi byly ze známých bylinářských prodejen, jiné od symbolických bylinářů, některé čaje i s bylinkami sbíranými osobně fyzicky i symbolicky, také čaje i s bylinkami sbíranými jinými smysly v průběhu dosavadního života. V roce 1999 se mne dotkly „čaje“ Doteků, kdy Pavel Turnovský v tomto měsíčníku pro duchovní rozvoj pravidelně podával zajímavý výklad k odkazu nadcházejícího novoluní. Při svých úvahách se opíral o Sabiánské symboly s výkladem Dane Rudhyara. Vůně těchto výkladových čajů novoluní – tedy i novoluní 11. srpna 1999 s astrofyzikálním a astrologickým jevem Zatmění Slunce (nejednou se vyrojilo tolik astrologů a symbologů, kteří inzerovali svůj výklad Nostradamových veršů) – jednoznačně přispěly k neodkládání studia ve výše uvedeném astrologickém kursu Pavla Turnovského, kde mne velmi zaujala díla Tatjany Husek Goese a Dana Rudhyara. Systém Sabiánských symbolů (i jejich rozdělení do úrovní) jsem před uchopením podrobila až asi nezvyklé analýze – ten systém má hluboký smysl a usnadňuje výrazně práci s jakýmkoliv horoskopem či obdobným systémem symbolů, které zkoumáme v nějakých cyklech. Můj „byliňák“ měnil svou patinu ale i se symbolickým čajem (společně vnímaným s mými vnuky) dětského kroužku a dětských turnajů tradiční duševní deskové hry Česká dáma, i se symbolicky vnímanou vůní čajů dalších deskových her – Mezinárodní dámy i jednoduchých tradičních her někdy i velmi starých, pro

českého člověka vzdálených kultur, i se souhrnně vnímanou vůní různých čajů symbolického bylinářství 1. středoevropské olympiády duševních sportů (Prvního mezinárodního festivalu her ve střední Evropě „Hry sedmi a jedné noci“) v červenci letošního roku v Praze, kdy nemálo z účastníků se domlouvalo jen různě velkým souborem vzájemných pohledů a posuňků při společném uchopování či společném uchopení i prověření stavu uchopení symbolů her. I proto jsem našla zobrazení ve zkoumání astrologických zákonitostí. Osobní pochopení alespoň několika systémů jednoduchých pravidel se systémy symbolů konkrétních her se promítlo i do mého přístupu k pochopení např. dvojice symbolů „Jin/Jang“ či „Jang/Jin“, nověji jsem začala hledět na práci s úrovněmi Sabiánských symbolů i nověji jsem začala pracovat s poznatky lunárních zákonitostí – na základě toho všeho jsem i snadněji a velmi zdravotně zotavena a i obohacena o pochopení mnohého ze života svého i mých blízkých osob prošla větším „kolem“ působení „silných“ tranzitů astrologických symbolů. Víím, že obdobné situace budu řešit vzhledem k nesplněnému z mé nativity v souvislostech astro-symbo-logických map nativity, solárních horoskopů, tranzitů astrologických symbolů z jejich aktuálních pozic poněkud častěji a déle, proto „průběžnou zprávu“ z tohoto zatím zotavujícího se procesu podám pro možné poučení, či jen seznámení o něco později – např. při cvičeních v astrologickém kursu P. Turnovského a po ověření alespoň toho hlavního lékařskými odborníky (i jen uvažovaná dočasnost současného stavu zdravotního zotavení bez lékařských zásahů a chemických léků znamená pro mne velmi mnoho). Víím ale, že bez pochopení astrologických symbolů v 1. ročníku uvedeného kursu ve spo-

jení se systémem Sabiánských symbolů bych toho zotavení asi těžko dosáhla, těch pocitů povahy „Jang“ bylo na začátku trochu více. Pravdou je, že jsem považovala za nezbytné sledovat aktuální pozice symbolů planet – tedy i tranzity nad nativitou a nad solárním horoskopem už vzhledem k poučení jednoho (sice už nedýchajícího) velmi dobrého lékaře z doby začátku druhého cyklu mého nativního symbolu Saturna (k tomu se vrátím v druhé kapitole). K mému zotavení přispěly i ty jiné uvedené, ale i jiné – zatím neuvedené, systémy symbolů. To nelze oddělit ani časově. Předesílám jen, že mé současné „čaje“ ponesou ještě dost dlouhou dobu i něco z vědomí nedokončeného z minulých dnů Sabiánského symbolu fáze 253, ale i patinu toho zotaveného, v lepším případě možná i již uzdraveného, z „více krátkých dnů a krátkých nocí“ vnímané silné opozice astrofyzikálních a astrologických symbolů Saturna a Pluta za výrazného spolupůsobení zejména symbolů planet Mars, Uran a Neptun, ale i symbolů Slunce, Luny, Merkur, Venuše a Jupiter do mé nativity 2 roky před druhým symbolickým „návratem“ Saturnu do své výchozí nativní pozice – tedy 2 Sluneční roky před druhými „narozeninami“ mého nativního symbolu Saturna. A pro zajímavost uvádím, že vnímat soustavu tohoto působení jsem přestala nanejvýš s rozdílem několika minut od 2 let po pozorování úkazu Zatmění Slunce v Praze, za účasti více jakoby nesourodých, ale mně velmi blízkých symbolů. Můj Saturn by měl „oslat své 2. narozeniny“ za působení také zajímavých vztahů nad a do mé nativity a jen poměrně málo dní před uplynutím 4 solárních roků po onom úkazu Zatmění Slunce (o tom v některé další kapitole).

1. KAPITOLA

OHLÉDNUTÍ ZA SETKÁNÍMI NAD HOROSKOPEM PAVLA TURNOVSKÉHO NA SHVĚZDĚNÍCH 10. ÚNORA A 23. ČERVNA 2001 U ŠÁLKU ČAJE.

Tento Symbolický šálek čaje mých myšlenek je určen pochopitelně nejvíce těm zúčastněným na uvedených Shvězděních, ale i ostatním z Astro-symbo-logické školy Pavla Turnovského. V únoru k danému tématu řídila rozpravu Martina Lukášková, v červnu Vanda Milošová. Po celou dobu rozprav byl přítomen nositel zkoumané nativity Pavel Turnovský. – Mluvil jen dle možností scénářů oněch žen vedoucích rozpravu. (Dále si dovolím jména výše jmenovaných uvádět pouze prvními písmeny jejich jmen). Bylo nás přítomno hodně, ale asi ne všichni ti, kteří byli v únoru, byli zároveň v červnu, a také naopak. A i kdyby, tak každý v červ-

nu už vnímal z jiného pohledu, než z kterého vnímal rozpravu v únoru. – Vracím se jen k něčemu, je to také jen ohlédnutí. Kdo byl v únoru před koncem tohoto tématu, nejspíš pozná, od koho je tento „šálek čaje“ uvařený. I někteří jiní se mnou popíjeli čaj v témž kursu Astrologické školy Pavla Turnovského, někteří zase někde jinde. Každý je v pohybu. Těm přítomným při únorovém Shvězdění, kteří vnímali drobné, někdy nesouvislé poznámky mezi mnou a rozebíraným, také několik slov dlužím. Proto k řečenému málo, nezkoumanému trochu víc, něco je i přimícháno z kytic mého života.

V únorovém Shvězdění, kdy M. L. demonstrovala rozbor nativity P. T. a řídila k tomuto tématu rozpravu, mne zaujal zejména její vlastní obrázek k Sabiánskému symbolu nativního Jupiteru, který si k tomu účelu namalovala, dále i přístup k rozpravě jako celku, přístup k symbolům nabízeného obrazu Sabiánského symbolu k dané fázi ve zkoumané nativitě. Rozbor významu zobrazeného symbolu probíhal i nad promítnutým grafem dané nativity, a to ve vztahu k místům jeho tzv. „1/4 harmonické řady“. Zaujalo mne to také proto, že Jupiter pod vylévajícím se vědrem tvoří trigon s Uranem a nachází se v pátém domě. To už v průběhu demonstrování rozvahy mne vedlo k zamyšlení, kde je místo nás – účastníků Shvězdění. Osobně jsem na nativitu P. T. i na „Setkání nad horoskopem“ hleděla z pozice jeho

11. domu. – Proč vidím pozici 11. domu? Na Shvězdění nás P. T. zve ve vztahu ke svému 5. domu, my přicházíme jako hosté, tedy jako přátelé. V tom případě se nelze nepodívat, co v nativitě P. T. o nás jako jeho „přátelích“ je, jaké možné závěry lze vyvodit vzhledem k tak nepřehlédnutelnému obsazení domu a jaké přijmout poučení.

Na Shvězdění jsem měla vlastní graf zkoumané nativity i studijní materiál Sabiánských symbolů, oboje se hodilo a nevadilo mi, že promítnutá nativita byla v druhé části sálu méně viditelná. Při červnovém Shvězdění v ukázce V. M. proti možnostem, zvyklostem a i možnosti alespoň to hlavní ještě napsat a namalovat v průběhu rozpravy pomocná znázornění chyběla. Jen omezenému počtu účastníků byla k dispozici natištěná znění názvů obrazů Sabiánských symbolů v těch fázích, které V. M. použila ve svém vystoupení. Škoda, že nebyla využita jiná v sále dostupná technika, jen mikrofon. Má osobní výhoda v únorovém Shvězdění spočívala v tom, že symbol Jupiteru v dané fázi mi mnoho říká i ve vztahu k umístění Jupitera v mé nativitě, ale mám odlišný tvar horoskopu – symbol Jupiteru mám v jiném domě, odlišných vztazích, pouze ve stejných časových zákonech. Proto pro mne, byť

s tímž symbolem v opozitní fázi, znamená poněkud něco jiného. Z tohoto pohledu z 11. domu P. T. bylo mé krátké vystoupení ke konci tohoto tématu v únoru. Vyslovila jsem své přání jako přesvědčení, že svůj kříž P. Turnovský udrží. Nyní také věřím, že kříž nejen unese, ale nechá zazářit na skále, či nad skálou zpracovaný odkaz svého nativního Uranu.

Je ale otázkou, jaké místo nám osobně přiřadil P. T., jaký

lze, či nelze, najít vztah k účasti ve štafetě, či jaké jsou jiné varianty cesty s křížem na skále, kolik zastávek z těch 13 symbolických „třetinek“ – „1/3 harmonické řady“ Jupitera P. T. zúročil a kolik ne, zda možné prodlevy již dohonil, či co zpracoval formou využití možností Jupitera v jiných harmonických řadách vzhledem k mnoha možnostem za ty stávající „třetinky“



cyklu, jaké jsou varianty nabídek vzhledem k možnému kamenování a ukřížování na vrcholu hory. Zde by byla na místě asi otázka, která by ale vedla k dlouhému pokračování. Zde jsem očekávala možný začátek tohoto tématu na červnovém Shvězdění (bylo tomu trochu jinak).

Vrátím se ještě k Jupiteru P. T., který navštěvuje zdroj uranské energie v 9. domě, jen pokaždé trochu jinak zabarven a jinak podporován, či brzděn. Je zajímavé se podívat, co napoví fázová varianta „1/3 harmonické řady“ nativního Uranu. Proč to? Ověřila jsem si tuto skutečnost i na svém životě, i na životě velmi blízkých osob, z nichž někteří se dožili i více než Uranova „návratu“ ke své nativní pozici. Důležitost těchto míst v nativitě i míst „1/4 harmonické řady“ jsem poznala ve vztahu k významným projevům v životě – svém i životě jiných osob. Nyní se Uran v rozebírané nativitě připravuje na výstup, či již vystupuje na Jupiterově skále ve dvou třetinách svého cyklu, ponese výsledky své tvůrčí představivosti, bude zpracovávat i opracovávat, ale také hodnotit výsledky 4,5 cyklu Jupiterova snažení, ale i jiných planet, domů a vztahů. Jaké byly vzájemné pozdravy z cest Jupitera a Urana? Za jakých okolností a vztahů tyto situace

proběhly? Co k tomu a z toho ostatní planety? Nebo vám nikdy nevadilo, když Vám pod okny v době, když jste potřebovali klid, vibrovalo bourací kladivo nebo někdo projevoval hlasitě své emoce? Co zákonitosti a projevy vztahů i v jiných „harmonických řadách“, či i na ně? A to neberu v potaz okolí zkoumaných fází, ani působení zákonitostí vzhledem k osám horoskopu, ani lunární zákonitosti, vztah k prostředí, či ohled na místa retrográdních či stacionárních působení planet ve sledovaných časových úsecích života. Přeneseno do fyziky by bylo vhodné brát v potaz symbolickou hmotnost, prostorové souřadnice, rychlost průměrnou, ale i okamžitou, hybnost a moment hybnosti, impuls síly, ale také rozkmit, frekvenci vyskytovaných jevů, směry vzájemného působení sil zkoumaných symbolů, jakož i zákon zachování energie. Své místo mají i symboly optiky, ale i jiné. S tím neumíme většinou dobře pracovat ani ve fyzice. Proto vidím i složitost postupu při zkoumání jevů společenského charakteru a jejich vyjádření astrologickým jazykem. Jestliže bych chtěla respektovat ústy klasiků, že smysl života spočívá ve vylepšení toho, co jsme při vstupu dostali k dispozici, při vědomí toho, že život i vstup do života – nativitu je třeba brát i s trny, ale také s bodláčím a úhorem. Proto je vhodné brát v potaz i nabízená varování či zastávky. Sama jsem si rozhodla, v jakých vztazích a podmínkách jsem neznalá varování – byť jinak naznačená – nerespektovala. Ale neznalost zákonitostí neomlouvá. Proto jsem si v únoru neodpustila upozornění na mnou viděný varující Sabiánský symbol zobrazeného Ascendentu. Jeho odkaz vidím v tom, že ve všech oblastech života je třeba brát v souladu se životními podmínkami v potaz i potřebu dodržování odpočinku jako nutné fáze pro možnost pokračovat v jiných životních realizacích. Já sama ale takové poučení v míře mně odpovídající také nerespektuji, i když se mi to nejednou nevyplatilo. Postupem času jsem ale přec jen trochu opatrnější.

K červnovému Shvězdění: Z hlediska posluchačky jsem postrádala úvodní náhled do výrazných fází sledovaných symbolů vzhledem k horoskopu jako celku a v souvislostech s jejich umístěním v domech, aspoň nastínění charakteru energie, kterou symboly nesou, také uvedení aspektů, kterými jsou symboly spojeny v jeden celek, jako i respektování těchto vztahů v průběhu demonstrovaného rozboru. I já se domnívám, že nelze rozhodnout a formulovat, co člověk udělal se svými vstupními vklady zobrazenými v nativitě za 51 let života, jaké má „dluhy“, ale i možnosti zameškané dohonit, či něco napravit v dalším životě, kde a v čem je úskalí, jakou šanci a za jakou cenu by neměl tuto šanci propásnout a jak zvážit, zda jít po zvolených cestách, či odbočit, zvolnit,...

v pouhých 45 minutách. Tento úkol nikdo jiný krom V. M. nevyslovil a domnívám se, že ani nepředpokládal. Očekávala jsem možné pokračování – i s možným jiným, ale ověřeným přístupem, majícím návaznost na toto téma v únorovém Shvězdění. Nepostřehla jsem úvod, z kterého by vyplývalo, proč se vracíme, když je jen tolik návazného k Jupiteru nedořešeno, v čem je „nová“ předvedená ukázka. Vždyť i jen na základě uchopených poznatků 1. ročníku kursu P. T. je možno mnoho variant zvažovat. Působení Marsu bych zřejmě zkoumala ve vztazích aspektů v „1/6 harmonické řadě“ vzhledem k Plutu při jeho přibližování se k bilancující svého cyklu. Je možno zde něco využít? Co „chemik“ trénuje při svých pokusech před tou „třetinou“? V. M. nabízenou možnost „dvou lidí ve vazbě“ jsem řešit nechtěla, i pouhým uplatněním lidových pořekadel a českých přísloví bychom se dopracovali toho, že v dané konkrétní situaci by v té vazbě zůstal někdo jiný, než ten v rozpravě vyslýchaný, navíc jde o vztahy mezi 3 symboly a k jejich objektivnímu posouzení je lépe použít trochu matematických tabulek či výrazů. Raději jsem ukázku vnímala jen jako pohled na scénu zobrazující P. T. zkoušeného z práce s knihou v úrovni druhé třídy základní školy. (Nalistovat zadaný článek, přečíst i složitější text a možná i vyprávět obsah popisovaného příběhu). I tam by se měl uplatňovat „jinový“ přístup. Toto místo jsem na první pohled v nativitě neviděla. Ale možnosti pohledu do míst, kde se nachází Jupiter v období onoho školního věku (odhaduji fázový posun Jupitera o 240°), jsem neodolala. Tady začalo mé tiché červnové rozjímání nad danou nativitou, samozřejmě s posunutým náhledem i na mé únorové vývody. Vzato matematicky, nacházíme se v místě fáze 217, tj. 7. stupně znamení Štíra. Štír je vodní znamení a dané fázi odpovídající Sabiánský symbol předkládá obraz potápěčů v mořských hlubinách. Dle mého chápání výkladu D. Rudhyara lze využít pro danou situaci klíčovou myšlenku touhy prozkoumat i to skryté a pátrat (i nás učí P. T. pátrat ve vztazích astrologických symbolů). Symbol se vztahuje k zápasu o „pod-chopení“... Vyžaduje silnou vůli a dobré dýchání – stupeň duchovní síly. Sem se nyní „ohlíží“ retrográdní Neptun? Ale jakou silou pohledu míří právě sem, jakou energii právě nese a co s ní zamýšlí? Symbol Neptunu nad danou nativitou je před bilancováním „má dáti – dal“, a nejen sám za sebe, ale též i za vše, co posbíral v jedné třetině oběžného cyklu. Pohybuje se sice zvolna, ještě bude mít nemálo zastávek s několika otáčkami vpřed i vzad, některé zastávky budou zesíleny spolupůsobením jiných symbolů do citlivých míst zkoumané nativity, symboly vnitřních planet proběhnou kolem několikrát, než Neptun vykročí k dalším úkolům, ale

fáze „třetinky“ Neptuna je prostorově dosti blízko, i když ještě časově relativně daleko. A samozřejmě jsou ve hře i všechny ostatní symboly, ale jen v zastávkách Neptuna těsně u jeho „kontrolní stanice“ pohled do efemerid napovídá cosi o některých citelných místech vztahů k nativitě – tam se nechá něco zúročit, ale i zmeškat..

P. T. byl trpělivý, vyzařovala z něho energie typu „Jin“. Kdybych se v průběhu tohoto bodu červnového shromáždění vyjádřila, bylo by to zcela „Jang“. Stále mi zněl v uších výrok o 45 minutách. Z toho jsem neviděla východisko, jak pomoci vyvodit výsledek povahy „Jin“. Do školy jsme chodili všichni, vyučovací hodina může být různá. Na některé hodiny jsme se těšili, na některé ne. Některými předměty, či vyučovacími hodinami jsme jen prošli, někdy se získáním, někdy se ztratou „kytičky“, v některých jsme něco i pochopili, v jiných o nic nešlo. Stresující může působit 45 minut trvající hodina zkoušení pro zkoušeného, ale i pro učitele, který má na návštěvě inspektora. Za takové situace zpravidla většinou učitelů, pokud jim jde aspoň o závěr inspektora (tedy neznámý symbol ve hře), nejde ani tak o to, zda se žák naučí něco nového, či zda pochopil demonstrováný pokus, ale vyučující vede hodinu tak, aby danou látku či předváděný pokus pochopil hlavně inspektor – myslí na své hodnocení. Když je učitel na tom lépe, pochopí (pod – chopí) všichni. Uvedu jeden příklad. Někdejší starší kolega učil mimo jiné své hlavní předměty i matematiku. Chtěl se vyhnout tématu dvojkové soustavy, že prý raději bude opakovat. Jemu by to ředitel nejspíše prominul. Přijel inspektor a vybral si zkušeného učitele. V dané situaci byl ale ve hře i neopominutelný symbol učiva. Kolega rychle opsal alespoň něco z mé přípravy, ty slabé žáky vyřadil ze společenské hry, mou přípravu dal nejlepší žáčce v první lavici. Základy počítání v dvojkové soustavě prý pochopili všichni, nikdo prý nic nepoznal. – Funkci inspektora včleňuji v případě viděného zkoušení P. T. do řad nás – účastníků Shvězdění. Také školní inspektor sedá ve školní lavici. Referující V. M. na sebe funkci učitelky vzala vědomě a nejspíš sama.

Neopominutelná je ale pozornost tomuto bodu – v nativitě sice nevýraznému, ale přec jen zajímavému vzhledem k „1/3 harmonické řadě“ vztahů Urana a Jupitera. Toto místo doplňuje nativní fáze těchto symbolů na rovnostranný trojúhelník. Je zde místo průchodu Urana v životě P. T. jednou třetinou svého cyklu, Jupiter toto místo navštěvuje častěji. Další možný průchod Urana nad tímto místem v životě P. T. asi na Shvězdění nevyhodnotíme, zajímat by nás mohlo místo blízké návštěvy Uranu u nativního Jupitera. Samozřejmě ve vztahu k dalším aspektům a vlivům vztahujícím se

k tomuto období. Jakou formu tvůrčí představivosti Uran přenesl ze scény „dva duchové přírody tančí v měsíčním svitu“ na skálu s křížem – objeví se tam P. T. avízovaná rozepsaná kniha? Donese-li svoje dílo až na vrchol skály, bylo by asi vhodné zvažovat již zmíněné možné kamenování a ukřížování. Ukřížování ale může nést „jinově“ zabarvený pocit. Jsou ale také i jiné možnosti, ty z pouhého oddělení odezíraného zobrazení v nativitě asi hned neuvidíme.

Trochu je mi líto, že při rozboru Sabiánského symbolu Marsu nebylo zvažováno umístění Pluta vzhledem k 11. domu, který je „zrcadlem“ pro 5. dům, v kterém sídlí na únorovém Shvězdění nejednoduše viděný symbol nativního Jupiteru. Mars byl při červnovém Shvězdění v okruhu místa, které Pluto brzo jednou navštíví v nepřehlédnutelné fázové variantě „1/3 harmonické řady“. V této krajině se Mars pohybuje trochu déle, aby o to rychleji proběhl celý svůj cyklus, v kterém stihne navštívit všechny fázové varianty tzv. „harmonické řady 1/6“, než Pluto vykročí ze zajetí své dvakrát rozkmitané „třetinky“. Jaké budou výsledky a závěry z „chemických pokusů“ transuranské planety při „velikonočním úsvitu“? Sabiánský symbol velikonočního obřadu je součástí pěti symbolů, která začíná mořskými racky čekajícími na zbytky potravy z lodí, pěti končí namáhavým zabezpečováním zásob pro přežití po rozřešení symbolu se zdecimovanými pelikány. Co z Plutovy cesty a k Plutově cestě i ostatní planety a domy? Jak Neptun zpracuje či upraví síly (ne)odpočívajícího člověka za horkého poledne, co ještě nachystá Mars a kolik nechá energie MC pro Slunce a Merkur? Které vlivy se uplatňují více a které méně vzhledem k aspektům Saturna v nativitě před dokončením jeho druhého oběhu? Co udělal a měl by asi udělat P. T. pro to, aby pocit blaženosti ze scény Přispívání, předestírající obraz dvou malých cukrujících ptáčků na plotě, prožil ve zdravím fyzickém i duševním? Bude Neptun ve své jedné třetině oběžné dráhy „jinově“ klidný? A jak formulovat souhrnný vývod z té mapy života?

Možná by i někoho dalšího zajímalo, jak se lépe dopracovat k optimální variantě další cesty v této fázi života nad danou nativitou, než štourat na tak velkém fóru v dětství a hledat jehly a střípky v kapse kluka, což se hodí leda tak pro redaktora bulvárního plátku, aby lehce zpracoval článek s palcovým titulem. – Nám přítomným aspoň Pavel Turnovský v „jinovém“ klidu nudný průběh trochu zpestřil – a i tam upozornil na potřebu brát v potaz i projevy vlivu životních podmínek – tedy symbolu, který není v nativitě zobrazen. Ale vlivy zkušeností z odlišných soustav symbolů, než očekáváme, je třeba respektovat – ale to není pro posluchače a absolventy kursů P. Turnovského nic nového, to nám

říkal mnohokrát, jen toto ponaučení ne a ne si vzít k srdci. Ani v únorové rozpravě, ani v červnové jsme se této možnosti jako např. úvodní, časově uvozující, propojující různé pohledy zkoumání či při hledání odpovídajících variant výkladu nebo alespoň dokreslující vůbec nezachytili. K čemu bylo v červnu české skloňování symbolu vyšší úrovně vztahů dvou základních symbolů z jiné soustavy a jiné kultury, když byl prakticky – a myslím, že ke škodě (a nejen) tématu uplatněn ze strany rozpravu vedoucí V. M. pouze částečně – vnímala jsem jen to „Jang“, ale tečku „Jin“ dodával pouze P. Turnovský. Proč jsme raději nebyli jen u českého vyjádření? Vždyť V.M. zajímaly jen vztahy 2 symbolů z jednoho obrazu a to pouze ve vztahu k již minulému v životě P. T., i když obraz Sabiánského symbolu, který předestřela, obsahoval vícekrát symboly tří? P. T. na tuto skutečnost ve své „odpovědi“ upozornil, ale V. M. se „nechytila“ a i krátké vstupy z řad posluchačů způsobily ještě více „jangové“ stresující výroky V. M. o času. Co zbylo z tak krásného výstižného modelu pro používání vztahu dvojice symbolů „Jin“ a „Jang“? Již při pohledu na grafické znázornění „Jang/Jin“ či „Jin/Jang“ je přeci zřejmé, že ten jemný symbol, možná líbivější, skrývá v sobě varování a ten hrozivě varující, alespoň jiskru naděje. Doufám, že i V. M. pozná, že ji přeji i u obrazu Sabiánského symbolu s 2 osobami vzatými do vazby, či u klece s opem, že ji tam nechci vidět, ale i jí posílám „po větru“ kousek „Jin“ z mé cesty naznačené v nadpise nad úvodem, ale s několika tečkami „Jang“. I já jsem prošla více situacemi, které měly jiný výsledek, než jsem očekávala. V. M. měla odvalu jako ten můj někdejší kolega učitel, jenže ne každému se podaří rychle ukrojený krajíc chleba namazat, obložit a donést současně s horkým čajem příchozí návštěvě, aniž by utrpěl újmu obložený krajíc chleba nebo horký čaj či hostitel, v horším případě host.

Nyní zamyšlení do řad účastníků přátelského povídání při Shvěždění. Ani my účastníci Shvěždění jsme nebyli tací, jak by se slušelo na návštěvě. Ať vzhledem k P. T., který nás pozval a který vzal roli toho, který je při demonstraci pokusu ve společenských hrách pitván, tak vzhledem k demonstrujícím M. L. a V. M., tak i sami k sobě navzájem. Přišli jsme, čerpali jsme poznání, ale kolik bylo nás, kdo přinesl a daroval alespoň jednou jednu větu všem zúčastněným?

Promiňte mi, prosím, tvrdost některých mých slov. Jsou míněna upřímně, ale i škála poznání je tvrdá. Byly i tvrdé balvany, které se kolem mne a mé rodiny řítily při nečekaném, ale vzhledem k jiným časovým návaznostem jediné možné řešení, sestupu z Lomnického štítu v lijáku, větru a bouři ve vymezeném pruhu pod nejezdící lanovkou. Měli jsme (ale relativně) dost času, předpokládali jsme i dostatek času na vrcholu na rozhlédnutí i posezení při občerstvení a směrem dolů volno v lanovce. Vyšli jsme si na procházku horským chodníčkem, bylo krásně bez náznaku mráčku na obloze, jemně váł svěží vzduch. Bylo nám přáno štěstí. Měla jsem štěstí i mnohdy jindy, už jej víc vnímám a více si jej vážím. Zmátožila jsem se také z jiných, dosud v paměti uložených neradostných okamžiků a ran. Buďte, prosím, vnímaví k varováním, která objevíte. Já varuji raději více. Ale optimismus mám stále a nyní po již trochu zeslabené spleti opozic a kvadratur (i T – kvadratury) mám optimismu poněkud více, ale úkolů, které chci vyřešit a dořešit, jsem si stanovila nemálo.

Přeji Vám štěstí, hodně dobrého, nejen při využívání Sabiánských symbolů mluvíc astrologickým jazykem,

Květa Pavlíková

(s tou „sloní rukou“ – už ale méně „sloní“)

Poznámka pod čarou:

Tzv. „harmonické řady“, které v astrologii používáme, matematicky nejsou řady, natož harmonické. Např. uspořádané „řady“ čísel, kde F je nativní fáze (stupeň kruhu) zkoumaného symbolu a C je celých 360° (nebo 2 – oblouková míra kruhu):

(1) F, 2F, 3F, 4F, 5F, 6F, 7F, 8F, 9F, 10F, 11F, 12F, 13F, ...

(2) F, F + 1/2, 2F, 2F + 1/2, 3F, 3F + 1/2, 4F, ...

(3) F, F + 1/3 C, F + 2/3 C, F + 1C, F + 4/3C, F + 5/3C, F + 2C, F + 7/3C, ...

(F, F+120°, F + 240°, F (+360°), F + 120°, F + 240°, F(+720°), F + 120°, ...) jsou matematicky aritmetické posloupnosti s celým nebo racionálním koeficientem, matematické řady jsou něco jiného, jen části z toho jsou shodné. V matematických řadách jednotlivé členy neřadíme odděleně za sebou, ale sčítáme je, ... (K tomu více v příštím čísle.) – Domnívám se, že bychom symboly jiných ucelených soustav symbolů a pravidel práce s nimi – i v jiných a vzdálených kulturách shodně označovaných – mohli používat shodně s těmito soustavami (v tomto případě shodně s matematikou, jako používáme matematické symboly, pravidla pro práci s nimi – vzorce i v řešení základních vztahů astrologických symbolů).

V asto-symbo-logii bych navrhovala výraz „harmonická řada“ nahradit výrazem „časová posloupnost“. K. P.

ASTROLOGICKÉ ZÁSADY A SUPERVIZE

Martina Lukášková

Milí čtenáři,

Již dlouho se s přáteli točíme kolem toho, že by bylo dobré mít určité zásady či „etické minimum“. To by vystihovalo naše potřeby a vedlo nás k poctivé práci. Také by nás zaštiťovalo ve styku s mimooborovou veřejností. Pozor, nejde o vytvoření nějaké organizace! Zatím je to takto zformulováno a my Vám to předkládáme k posouzení. Bylo by dobré, kdybyste se k tomu vyjádřili. Nemlčte prosím, stačí korespondenční lístek s Vašimi komentáři. Prosím.

ETICKÉ ZÁSADY HUMANISTICKÉHO A TRANSPERSONÁLNÍHO ASTROLOGA – ASTROSYMBOLOGA.

My, níže podepsaní humanističtí a transpersonální astrologové – astrosymbologové se shodujeme na tomto etickém minimu:

1. Astrolog si uvědomuje, že jediné, co ho může odlišovat od člověka, který používá jeho služeb, je míra astrologických znalostí a dovedností.
2. Astrolog si uvědomuje, že by měl přistupovat k výkladu horoskopu s osobní otevřeností, bez předpojatosti a nadřazenosti, s maximální snahou o objektivitu. Měl by respektovat minulost, současnost i budoucnost každého člověka, který používá jeho služeb, zahrnující v to jeho věk, pohlaví, rasu, národnost, náboženství, sexuální orientaci, společenský, ekonomický a politický status.
3. Astrolog respektuje právo na soukromí každého člověka, který používá jeho služeb. Astrolog musí, v souladu se zákonem, ochránit data poskytnutá člověkem, který používá jeho služeb, a nesmí zneužít výsledků své práce k mocenské, sexuální, politické, ekonomické, náboženské ani jiné manipulaci. Spolupráce s člověkem, který používá jeho služeb, nesmí být záměrnou službou třetí straně.
4. Astrolog si je vědom hranic svého oboru. Znalost astrologie ho neopravňuje k radám v jiných oborech kromě těch, ve kterých je vyškolen.
5. Astrolog se snaží vyhnout tvrzením, která by mohla způsobit v člověku, který používá jeho služeb, zmatek, nepochopení nebo strach.
6. Astrolog musí být schopen na požádání vysvětlit podstatu své práce, základy astrologie i metod, kte-

rých užívá. Techniky, jichž se rozhodl použít, praktikuje s nejvyšší možnou přesností.

7. Pokud astrolog nahlíží do budoucnosti, činí tak s vědomím, že humanistická a transpersonální astrologie – astrosymbologie není věšebná metoda.
8. Astrolog nepoužívá klamavé a nečestné prostředky při propagaci svých služeb.
9. Astrolog má právo žádat za své služby finanční nebo jinou předem dohodnutou odměnu. Má také právo odmítnout člověka, který zamýšlí použít jeho služeb, zejména tehdy, když nemůže z nějakého důvodu zaručit dodržení výše uvedených zásad.
10. V případě, že se humanistický a transpersonální astrolog – astrosymbolog při spolupráci s člověkem, který používá jeho služeb, dostane do situace, kdy není spokojen s tím, jak prožíval kontakt s tímto člověkem nebo jak si počínal, či nese-li v sobě vnitřní konflikt ze situace, kterou dostatečně nezvládá, využívá institut Supervize.

Datum, místo, souhlas, podpis...

Tolik k zásadám a nyní k supervizím. Vycházím z toho, že je to záležitost nová, i když mnozí o ní již zaslechli či nějaké kroky v tomto směru učinili. Například v Americe je supervize astrologů běžně nezbytná. New York School of Astrology má ve svých stanovách: Požaduje se supervize všech studentů, kteří hodlají pracovat s klienty. Očekává se minimálně 150 hodin práce pod vedením 3 supervizorů. Supervize je vedena individuálně i skupinově. (Text z roku 1992.)

To je příklad. Nechci tím způsobit nějaký zmatek či pochybnosti. Z vlastní zkušenosti vím, že je to nezbytná a bezpečná možnost, jak si poradit v nesnázích. My jsme se začali učit supervize na Bálintovský způsob v Rašovicích 14.–21. 7. 2001, v začátku pod vedením Dr. Karla Kopřivy. Tento text je pro Vaši představu, co to Bálintovská skupina, umožňující supervize, je. Vše bylo na internetu, liší se to jen mým doplněním, které je vsunuto do závorek.

752 otázku odeslal Turnovský v Pátek 10. srpna 2001 15:55:14

Aby bylo jasné jak supervize, kterou zamýšlíme praktikovat vypadá, vypsal jsem její nejdůležitější charakteristiky. Samozřejmě existují i jiné druhy supervize, ale o tom třeba příště. **Supervize – Bálintovská skupina.** Skupina příslušníků některé z takovýchto (pomáhajících) profesí se schází ve stanovených intervalech pod vedením kvalifikovaného vedoucího. Na sezení vždy někdo z účastníků nabídne případ, s kterým by chtěl pomoci. Je to případ, kdy pomáhající není spokojen s tím, jak prožíval kontakt s klientem nebo jak si počínal. Nese v sobě vnitřní konflikt. Toto se přihodilo, takto jednal, ale něco v něm s tím není spokojeno. Někaký motiv vždy vedl k jednání, které proběhlo. Jiný motiv by si přál reakci jinou. Je zde tušení, že uspokojivější reakce je představitelná, jinak by to nebyl problém k řešení. Je třeba přijít na to, co to vlastně od sebe člověk chce. Možná, že to pak vezme za své, možná, že to odmítne jako zbytek starých dětských přání. Potřebuje si to však s někým ujasnit.

(Nejde o to, aby skupina došla k nějakému ,obecně správnému' řešení případu, které pak má ten, kdo případ přinesl, pouze realizovat. Odpovědnost za řešení má jen jeden člověk, a tak jen tento člověk musí rozhodnout, jaký postup je z jeho hlediska v danou chvíli nejlepší.)

Dále moderátor (osoba vybraná skupinou k moderování celého průběhu) připomene strukturu sezení – pět fází procesu. Upozorní, že je dobré dodržovat – až na naléhavé výjimky – téma každé fáze, tzn. Nepředbíhat k výrokům, které patří do některé fáze následující a nevracet se zpět k věcem, které patřily do některé fáze předcházející.)

Skupinová práce na případu má pět fází:

1. **Expozice případu.** Ten, kdo případ předkládá, přednese problém tak, jak si ho pamatuje (nebývají zde důležitá objektivní data z dokumentace – to čím se skupina zabývá, je subjektivní obraz případu v duši pomáhajícího). Na závěr upřesní, co od supervize očekává, v čem je jeho problém, s nímž chce pomoci. V expozici případu astrolog dle své potřeby naznačí hlavní téma horoskopu či se vrátí k tomu nejdůležitějšímu z nějakého horoskopu. Ten by měl být jeden či nanejvýše dva a to kvůli času. Natahování může sklouznout do míst, která nejsou shodná se záměrem skupiny.
2. **Otázky.** Účastníci se ptají protagonisty na okolnosti, které potřebují vědět, aby si mohli utvořit obraz o tom, co se dělo v pomáhajícím, klientovi a případně i v dalších osobách, které v příběhu vystupují (spolužáci ze třídy, klientovi příbuzní, kolegové, či nadřízení pomáhajícího apod.).
3. **Fantazie.** Účastníci říkají, co si představují o citech a vztazích jednotlivých postav případu. Slovo ,fantazie' má povzbudit k uvolnění tvořivosti na základě intuice. V žádném případě zde nejde o vyslovování prokazatelných pravd. (v této fázi protagonista mlčí – i tehdy, když by chtěl faktickými informacemi některou z představ vyvrátit jako nereálnou nebo potvrdit jako pravdivou.)
4. **Praktické náměty na řešení.** V této fázi účastníci jeden po druhém říkají, jaký praktický postup by v daném případě zvolili na místě protagonisty. (I v této fázi protagonista mlčí a nevyjadřuje se bezprostředně k předneseným nápadům, i kdyby k tomu cítil silné nutkání.)
5. **Vyjádření protagonisty.** Teprve teď se ten, kdo případ předložil, vyjádří k tomu, co slyšel během fáze 3. až 4. Ocení to, co bylo pro něj užitečné. Co pro něj užitečné nebylo, může nechat stranou. Cílem celé práce není najít objektivní pravdu, nýbrž předestřít pomáhajícímu spektrum představ, z nichž si vybere to co má pro něj cenu. Dlouhodobá účast v bálintovské skupině působí ve stejném směru jako sebezkušenostní skupina – podporuje sebereflexi.
Karel Kopřiva: Lidský vztah jako součást profese, str. 137 a dále (kráceno)
6. **Závěr.** (Ten jsme vymysleli my sami a na základě naší zkušenosti Vám doporučujeme si něco podobného vytvořit také.) My to děláme takto: Všichni zúčastnění se chytanou do kruhu a dovnitř kruhu společně řeknou: „Zase správně, obejmeme se“. Pro bližší pochopení této věty doporučujeme film Galaxy Quest, který mají v běžných videopůjčovnách.

Tak toto jsme se učili a pomohlo nám to. Rádi bychom v tom pokračovali. V celé skupině a v jejím propojení je síla. Dá se to přiblížit... no asi takhle:

*...kdybych Vám falešně zpíval,
půjdete raději o dům dál.
Svůj uši půjčte mi
a já Vám dám nejlepší, co v sobě mám.
Zvládnou to!
Když pomůžou mi přátelé.
Dokážu i nemožné,
Když pomůžou mi přátelé.
Rovnou do očí Vám to říkám,
přátelé půjdou se mnou,
musím je dohromady dát,
odvedu si je všechny domů.
Nikdo nesmí být sám!
Nám pomůžou jen přátelé,
musím milovat přátele.*

Joe Cocker

Pro Vaše potřeby, milí čtenáři, je tu možnost přijít se podívat na naši (supervizní) skupinu Vizizdar a vlastní si třeba s přáteli založit nebo máte-li nějaký nejasný případ ve Vaší astro-praxi či jste-li před nějakým rozhodnutím v práci s člověkem, který využívá Vašich služeb. Je možné domluvit si schůzku v naší skupině, jako protagonista.

Nás všechny zajímá Váš názor, Vaše zkušenosti či návrhy. Pište prosím, nebudte neustále zahalení tajemným tichem. Dopisy směrujte na adresu redakce.

Děkuji.

Nerada bych, aby tyto snahy o supervizi (nebo jak my říkáme VIZIZDAR) vykládaly jako nějaké skupinové analyzování či psychologizování. Jde o podporu jednotlivého astrologa a ne o zjištění a následného zveřejnění jeho komplexů. Druhým důležitým úkolem skupiny Vizizdar je stmelení kolektivu a vzájemné důvěry. Pro inspiraci uvádím výpisky z knihy Carla R. Rogerse – Způsob bytí, vydané nakladatelstvím Portál v r. 1998. V jeho větách bychom mohli nalézt posilu a inspiraci k našemu společnému snažení.

MOJE FILOSOFIE MEZILIDSKÝCH VZTAHŮ A JEJÍ VÝVOJ

Dovolte, abych se nyní naopak pokusil shrnout učení, jemuž věřím dnes a podle kterého bych chtěl žít. Jak jsem již naznačil, často jsem toto učení nedokázal zužitkovat, mno-

hokrát jsem selhal částečně a tu a tam jsem udělal obrovskou botu. Své poznatky zde neuvedu v pořadí, jak jsem si je osvojoval, ale v poněkud přirozenějším sledu.

Začal jsem si vážit každé vynořivší se stránky své zkušenosti, sama sebe. Chtěl bych si vážit pocitů zlosti, něhy, studu, bolesti, lásky, úzkostí, odevzdání a strachu – všech pozitivních a negativních reakcí, které vyplouvají na povrch. Chtěl bych si vážit objevujících se myšlenek – pošetilých, tvůrčích, nezvyklých, přiměřených, všedních –, jež jsou součástí mé přirozenosti. Mám rád pohnutky svého chování – vhodné, výstřední zaměřené na úspěch, sexuální, vražedné. Chci všechny tyto pocity, myšlenky a pohnutky přijímat jako obohacující součást mého já. Nepředpokládám, že podle každé z nich budu řídit své jednání, ale pokud je přijmu, mohu se stát daleko opravdovějším. Mé chování tak bude mnohem přiměřenější dané situaci.

Na základě zkušenosti jsem zjistil, že když se mi daří napomáhat vytváření atmosféry, která se vyznačuje opravdovostí, uznáním a porozuměním, dějí se vzrušující věci. V takového atmosféře se lidé, stejně jako skupiny, vzdávají své nepoddajnosti a stávají se přizpůsobivějšími. Svůj statický způsob života zaměňují za dynamický, závislost mění za autonomii, obranný postoj za sebepřijetí. Přestávají být předvídatelní a stávají se tvořivě nepředvídatelní. Proměňují se v živoucí důkaz aktualizační tendence.

Nacházím-li se v atmosféře podporující růst, jsem schopen vyvinout hlubokou důvěru v sebe, v lidské jedince, v celou skupinu. Strašně rád vytvářím prostředí, ve kterém lidé, skupiny, a dokonce i stromy mohou růst.

Naučil jsem se, že v jakémkoli důležitém či trvajícím vztahu se nejnanejdříve vyjadřují *přetrvávající* pocity. Jsou-li vyjadřovány jako pocity, jež patří mně, může být výsledek přechodně zneklidňující, ale nakonec je mnohem vděčnější než jakýkoli pokus je potlačovat či skrývat.

Poznal jsem, že pro mne jsou mezilidské vztahy jakýmsi rytmem: otevřenost a vyjádření a po něm přizpůsobení; vývoj a změna, pak dočasný klid; riskování a strach a potom prozatímní bezpečí. Nemohl bych stále žít v prožitkových skupinách.

Být nepokrytě upřímným je pro mne mnohem vděčnější než být stále ve střehu. Není snadné toho dosáhnout, třeba jen částečně, ale nesmírně to vzájemným vztah obohacuje.

Je pro nezbytné, abych neopustil zemitost opravdové skutečnosti. Nemohl bych žít v abstrakcích. Pro můj život je upřímný vztah k druhým nepostradatelný, stejně tak jako ruce zašpiněné od hlíny, pozorování pučení květů či západu slunce. Alespoň jednou nohou musím stát pevně na zemi.

Nejraději mám svůj život, když se po většinu času obracím navenek. Vážím si okamžiků, ve kterých nahlížím své nitro-hledám porozumění pro své činy, medituji a přemýšlím. Musí však být vyvažovány aktivitou – setkáváním se s lidmi, vytvářením čehosi, ať už je to květina, kniha nebo opracovaný kus dřeva.

Konečně hluboce věřím tomu, co nemůže být ničím víc než jen hypotézou, totiž že filozofie mezilidských vztahů, kterou jsem pomáhal formulovat a jež je obsažena v této knize, je aplikovatelná na všechny situace, ve kterých hrají roli lidé. Věřím, že ji lze použít pro terapii, manželství, pro rodiče a dítě, učitele a žáka, pro lidi s vysokým statusem i pro ty na opačném konci společenského žebříčku, pro lidi jedné rasy ve vztahu k lidem druhé rasy. Jsem dokonce tak troufalý, že jsem přesvědčen o tom, že by mohla pomoci v situacích, které jsou dnes doménou uplatňování hrubé síly – například v politice, zvláště v našem jednání s ostatními národy. Pochybuji, s veškerou vehemencí, o soudobé americké víře, přítomné v každé větě naší zahraniční politiky, a především v našich nesmyslných válkách, že „kdo má moc, má i pravdu“. „To je, podle mého názoru, cesta vedoucí k sebezáhubě. Souhlasím s Martinem Buberem a starověkými orientálními mudrci: „Ten, kdo se vnucuje, má malou, zřejmou moc; ten, kdo se nevnučuje, má obrovskou, skrytou moc.“

DŮLEŽITOST EMPATIE

Můžeme říci, že když se lidé cítí být citlivě a přesně chápáni, vytvářejí si řadu terapeutických či růst podporujících postojů k sobě samým. Dovolte mi, abych to vysvětlil:

1. Nehodnotící a akceptující stránka empatické atmosféry lidem umožňuje zaujmout oceňující postoje k sobě samému.
2. Naslouchá-li člověku někdo, kdo mu rozumí, umožňuje mu naslouchat lépe sobě samému a být empatičtější ke svému vnitřnímu prožívání a jeho nejasně uvědomovaným významům.
3. Větší porozumění a oceňování sebe samých otevírá lidem nové stránky zkušenosti, která se stává součástí lépe odpovídajícího sebepojetí.

Z toho plyne, že ať už pracujeme jako terapeuti, facilitátoři skupinových setkání, učitelé nebo jsme rodiči, máme ve svých rukou – pokud jsme schopni empatické stanovisko přijmout – mocnou sílu osobní změny a růstu. Tato síla musí být doceněna.

ZPŮSOB BYTÍ V TÝMU

Poznatky o způsobu, jak celý tým funguje, jsou nejpřesnější a nejživější podané v práci, kterou jsme s kolegy věnovali šesti letním seminářům zahájeným v roce 1974 a vedeným na téma přístup zaměřený na člověka. Byly konány na šesti různých místech – třikrát v Kalifornii a po jednom v Oregonu, v Adirondackých horách a v Nottinghamu v Anglii. Počet účastníků se pohyboval od 65 do 135.

Tým, který tyto semináře vedl, byl poměrně stabilní. Počet jeho členů se pohyboval v rozmezí od pěti do sedmi a i přes několik výměn v něm převládá pocit kontinuity. V průběhu roku jsme pracovali samostatně, ale před každým ze seminářů jsme se sešli. Postupně se proměňoval způsob, jakým jsme pracovali a jakým jsem vycházeli vstříc jeden druhému.

Původně jsme svou činnost chápali poněkud tradičně. Na setkáních, která předcházela seminářům, jsem trávil mnoho času vymýšlením alternativních plánů a návrhů programu – například jak vytvářet malé skupiny a chystat další zvláštní aktivity. Přáli jsme si „dát“ účastníkům tolik příležitostí ke svobodné volbě, kolik jen bylo možné (jako bychom je dávali ze svého). Chápali jsme se především jako učitelé, facilitátoři a specialisté, kteří přispívají svými odlišnými zájmy a dovednostmi. Snažili jsme se připravit a nabídnout širokou paletu zdrojů učení.

Členové týmu také trávili čas překonáváním vzájemných neshod a sporů, které nechtěli účastníkům odkrýt.

Postupně jsme začínali naši týmovou práci vidět ze zcela jiného úhlu. Stručně řečeno, uvěřili jsme, že naším úkolem je být *sebou samými*. S tímto cílem jsme před zahájením kursu trávili společně několik dní, dokud jsem nebyli:

- zcela otevření – nejprve jeden před druhým,
- později před celou skupinou;
- připraveni zkoumat nové a neznámé oblasti svých vlastních životů;
- opravdu schopni akceptovat rozdíly mezi námi;
- otevření novým poznatkům, které načerpáme díky dalším cestám do našeho nitra, jež budou podněcovány týmovými a skupinovými zážitky.

Mohu říci, že jsme připravovali sami sebe a mnohem menší důraz jsem kladl na plány či materiály. Vážili jsem si procesu probíhajícího v našem týmu a chtěli jsme ho nabídnout skupině. Přesvědčili jsme se o tom, že když jsme byli těmi nejopravdovějšími, jakými jsme dokázali být – tvořivými, různorodými, odporujícími si, současnými, otevře-

nými a sdílejícími –, stávali jsem se jakýmsi ladičkami, které rezonovaly s odpovídajícími vlastnostmi všech členů komunity semináře.

Nechali jsem sami sebe ,být‘, a nechali jsme ,být‘ i ostatní.

Ačkoli nikoho nepřesvědčujeme, nic neinterpretujeme a nikým nemanipulujeme, nejsme svými postoji zcela jistě liberální (laissez-faire). Pochopili jsme však, že se můžeme aktivně podělit sami o sebe, o své pocity, své možnosti a své dovednosti. Každý z nás je do takové míry sám sebou, do jaké se mu to podaří.

Časem se v nás hluboce zakořenila touha *naslouchat*.

Máme tendenci každého člověka potvrzovat.

A ještě poslední výrok týkající se způsobu, jakým pracujeme: Tvoříme naprosto otevřený tým, který nemá vedoucího ani hierarchickou organizaci. Vedení spolu s odpovědností je sdíleno. Stali jsme se velice důvěrným týmem prožívajícím vzájemné vztahy tím nejvíce na člověka zaměřeným způsobem, jaký známe.

VLASTNÍ POZNATKY

Tou nejcennější zkušeností se stal právě zmíněný způsob bytí v týmu. Mně umožnil podstupovat riziko, kterého bych se nikdy sám neodvážil. Vím, že kdybych dělal ve velkých skupinách během seminářů nějaké hlouposti nebo kdybych zkoušel něco nového a nevyšlo to, tým by mi stále věřil a akceptoval mě. Tyto okolnosti mi dovoľovaly odvažovat se nového a nemožného.

Vnitřní vyladění týmu mi také pomohlo zbavit se pocitu, že nesu za seminář nějakou zvláštní odpovědnost. Uvědomil jsem si, že je odpovědnost za něj bezezbytku sdílena. Mé vnitřnosti se už nestahovaly úzkostí, když jsem cítil, že je ve

skupině něco ,špatně‘. Mohl jsem se uvolnit a jenom být tím, kým jsem v daném okamžiku byl. Má důvěra v kolektivní moudrost týmu se proměnila v kolektivní moudrost celé komunity semináře.

Konečně jsem se také cítil nesmírně uvolněný tehdy, když jsem měl kolem sebe lidi, mezi kterými jsem mohl pustit všechno z hlavy. V oněch třech či čtyřech dnech týmových sezení před seminářem jsem ze sebe vysypal všechny své problémy, dilemata, pocity. Mohl jsem bédovat a naříkat. Mohl jsem se chvástat a radovat. Mohl jsem být úplně bezradný a zoufalý. Mohl jsem překypovat tvůrčími nápady. Mohl jsem být kritický k ostatním ve skupině. Mohl jsem být důvěrný a milující. A platilo to pro všechny: sdíleli jsme se do takové hloubky, do jaké jsme se odvážili. Tento proces je posilující a terapeutický, dává člověku neuvěřitelný pocit bezpečí. V průběhu semináře takové sdílení v našich týmových setkáních pokračovalo, a umožňovalo nám také hluboké sdílení se s širší komunitou. Poskytovali jsme jeden druhému zpětnou vazbu. Jeden druhého jsme uváděli v úžas svou tvořivostí a důvtipností. Zlobili jsme jeden druhého způsobem, jakým jsme pojímali mezilidské vztahy a různé situace. Občas jsme byli jeden k druhému kritičtí, jindy jsme na sebe byli hrdí. Učili jsme se jeden od druhého a společně jsme své pocity zpracovávali. Stali jsme se jeden druhému úžasnou oporou. Stali jsme se katalytickou silou.

Později po Rašovicích jsem všechny zúčastněné vyzvala, aby se s Vámi, milí čtenáři, podělili o své dojmy, myšlenky a zkušenosti. Někteří napsali a Vám se může zdát, že je to bohapusté opakování. Nenechte se zmýlit a hledejte ,dvanáct rozdílů‘. Těm, kteří napsali děkuji a čtenářům přeji hodně inspirace do Vaší práce.

Martina Lukášková



I. SUPERVIZE V RAŠOVICÍCH

Radmila Valtrová

Reflexe ze supervizí – aneb Sakra pište do Motora, nebo to tu zavřem a půjdeme dom.

Byli jsme v Rašovicích (a budem). 10 dní na sobě přilepení (upřímně sebezpytováno: DOBRÝ) a naučili jsme se vod Doktora supervizování. Všichni jsme na (ve, pod) vlastní kůži pocítli to, co už věděl pračlověk Janeček: v tlupě je síla. Tak jsme vyrazili na mamuta. Mamuta jsme chytili (ale pěkně nám zatopil).

Tak dost metafor.

Slovo supervize se ukázalo být dost prapodivným. Některé, kdo se nezúčastnili na místě, by mohlo odradit. Zhusta totiž stojí ve významu „odborný dozor“. V našem případě tomu tak není. Jde ale o slovo nenahraditelné (lepší nemáme). Doktor nás naučil tzv Bálintovskou skupinu, upravenou pro potřeby vztahů astrologicko-mezilidských, nejen čistě profesních/pomocných (pro jejichž účely Bálint vznikl). To si všichni sednou dokola (tak cca 8 lidí je asi optimální, nás bylo 12). Jeden je „protagonista“ a jeden je „moderátor“. Ostatní jsou účastníci. (Účastníkem je i moderátor).

Seance trvá celkem 1-1,5 hodiny (dle počtu lidí ve skupině). Má 5 fází, jejichž adekvátní délku hlídá moderátor:

1. „Protagonista“ přednese TÉMA. Má se jednat o VZTAH mezi dvěma osobami (astrolog+člověk používající jeho služby). Konkrétně o vztah, který se na něčem zasekl a „protagonista“ neví, jak z toho ven, něco ho tlačí, cítí, že se stala nějaká chyba. Podrobně skupinu seznámí s okolnostmi. Mluví jen on, účastníci mlčí a bedlivě poslouchají, popřípadě nahlízejí do horoskopů, souvisejících s případem. Moderátor rovněž mlčí, zasáhne pouze v případě, že protagonista mluví příliš dlouho (max. přibližně 15-20 minut, možno samozřejmě i méně).
2. Účastníci KLADOU protagonistovi OTÁZKY. Účelem této fáze je, aby si každý účastník zpřesnil obrázek o tom, oč ve vztahu jde, proč se zasekl. Otázky klade i moderátor, kromě toho hlídá, aby ani tato fáze nepřesáhla míru – dle počtu účastníků, max. cca 30 minut. Protagonista odpovídá.
3. Účastníci (včetně moderátora) vyslovují své NEZÁVAZNÉ PŘEDSTAVY – volné fantazie. Povolí

uzdy svým obrazotvornostem. Říkají cokoli, co je během předchozích fází napadlo v souvislosti s oním vztahem. Může to být obraz, tanec, zpěv, město, moře, kuře, stavení, cokoliv. Nic nevysvětlují. Protagonista v této fázi m l č í.

4. Účastníci (včetně moderátora) říkají protagonistovi, CO BY UDEĚLALI NA JEHO MÍSTĚ. Pokusí se vlézt do protagonistovy kůže a říct mu, jak by jednali oni. Nic nehodnotí, ani nevynášejí soudy, ani neradí, jen říkají, jak by jednali a jak by se chovali, kdyby byli protagonista. Protagonista i v této fázi m l č í.
5. Protagonista SHRNE A ZHODNOTÍ. Nikterak se nevyvíňuje, nesype si popel na hlavu, ale řekne, jak na něj seance zapůsobila, co mu připadalo nejdůležitější, co si odnese.

Tím oficiální část seance končí. V Rašovicích však spontánně vznikl bod 6, který všem doporučujeme. Na závěr jsme se vždy shlukli do kroužku, vzájemně se držíce za ramena, a inspirováni filmem GALAXY QUEST jsme zahlaholili potvrzovací větu ZASE SPRÁÁÁVNĚ... (pro plné prožití této nezbyvá než shlédnout dotyčný film). Bod 6 si asi každá budoucí skupina vytvoří po svém: během oněch zdánlivě suchých citovaných pěti bodů seance se totiž fakt skoro doslova zhmotní MAMUT, ohromné cosi co je větší než my, ne city, nýbrž e-moce, „e-motion“, něco, co se nezadržitelně uvolní a vyrazí ven, a po skončení páteho bodu toho má každý a hlavně protagonista tak plný kecky že ani neví co se s ním děje, natož aby mohl vklidu se sebrat a odejít třeba na záchod nebo kouřit, takže bylo, je a bude potřeba NĚCO udělat no a my jsme se objali. A bylo to dobrý.

No a pak se jde na ten záchod a kouřit a pít kafe a ten den se o tom onom konkrétním už nesmí mluvit, aby se to ujalo.

No a pak si každý toho mamuta nějak promýšlí a tak, a mně z toho vylezly následující věci:

OSOBNÍ OBSERVANCE A RADY TETY RADKY :

1. Probíraný vztah budiž vztahem profesním – výhradně (tedy vykládající-vykládaný).
2. Přimlouvala bych se za to, aby seance nebyla prováděna ex-post, ale v tom okamžiku, kdy se octneme PŘED jaksi

neřešitelným místem ve vztahu: například když ke mně na horoskop chodí Paní, která se vytrvale motá kolem nějaké otázky, kterou já jí né a né zodpovědět, protože mi (třeba) je protivná (ta Paní nebo ta otázka, to je jedno) a né až potom, co na ni vyjedu TAK HELE PANÍ, TAK A TAK! Totiž pokud se toto stane a já s tím jdu pak na seanci, vzniká PSYCHOTERAPIE (brrr) a ta Paní už žije s mojí odpovědí. Ano, mně skupina třeba pomůže, a i o to jde (já vim, s tou „psychoterapií“ přeháním). Ale jde o ten VZTAH.

3. Může se stát (a stalo se), že Protagonista přednese téma, které některý z Účastníků pozná (protože pozná horoskop vykládaného). Vznikla nám z toho pěkně ohnivá debata, a já si myslím, že dotyčný Účastník má několik možností:

může klidně mluvit (protože ho může něco klidného a případného napadnout, není-li na tom ve vztahu k onomu Vykládanému stejně jako Protagonista, tj. zaseknutě) nebo může klidně mlčet (pokud je zaseknut vůči Vykládanému i on a má pocit, že by jen přiléval olej do ohně) ale neměl by skupinu opustit a vzdálit se. Koneckonců Účastníci nemluví povinně, když někdo nemá co by řekl, nebo má pocit, že by opakoval co už řekl někdo před ním, může mlčet.

No a to je tak zatím asi fše. Vyzývám čtenáře, aby rozhodně nereagovali, aby naložili s tímto číslem Motoru dle obvyklých zvyků a obyčejů, protože to je stejně jedno a pásek mám dáávno vodepnutej a nářez je stejně za liknavost nemine. Nazdar! Antisoňa

II. SUPERVIZE V RAŠOVICÍCH

Jitka Vaníčková

PŘED RAŠOVICEMI

Do letošních Rašovic v červenci 2001 jsem odjížděla se značně smíšenými pocity a i s odporem. Po předchozích telefonátech s Ljubou A. jsem se nechala zapsat jako „případ“ do nějaké supervizní skupiny, což mne vzápětí mrzelo. Pojem supervize jsem měla jak z homeopatie, tak z psychoterapie zažitý ve smyslu učení, předávání praktických zkušeností, dohled apod. Při tomto pojetí supervize se dotyčný člověk snaží pracovat s nějakým klientem a supervizor je zkušenější autoritou, která na celý proces dohlíží, radí, předává návody a vlastní zkušenosti.

Do Rašovic jsem si nachystala spoustu protiargumentů, neboť jakoukoli supervizi (jak jsem ji do té doby vnímala) jsem považovala za těžké ohrožení své svobody při práci s klientem. Představovala jsem si, že pokud má někdo dohlížet na to, jak vykládám astrologické symboly, mizí astrologova svoboda a možnost tvůrčího přístupu. Přece mi někdo nebude říkat, co je dobře a co je špatně! Dále můj odpor vyplýval z toho, že po téměř deseti letech astrologické praxe mi astrologie začínala připadat zbytečná, někdy až nechutná a málo „účinná“ (dyť ty lidi sou pořád stejný...). A dále můj odpor vyplýval z toho, že mnohé hlasy brojí proti psychologizování astrologie a tady se najednou mají užívat psychoterapeutické postupy, a také z obav, že se budou hledat nějakí viníci oněch problémů.

Vyzbrojena řadou svých odporů a argumentů jsem přijela do Rašovic ve stavu vysokého napětí (a s pocitem, jestli by nakonec nebylo důležitější vyplít zahradu a opečovávat rajčata).

V RAŠOVICÍCH

Došlo mi, že se jedná o jiný typ supervize, než jsem předpokládala, že Balintovská supervize zde není procesem učení nebo dohlížení, ale představuje především konzultaci a podporu. (Struktura a popis balintovské supervize je uveden na jiném místě Transformatoru a proto se tím už podrobněji nezabývám.)

Konkrétně: Při 1. expozici jsem popsala své odpory a svůj „stav krize“. Skupina téma akceptovala (skupina je sice od toho, že téma akceptuje, ale už jenom ten pocit „být akceptován i s problémem“ není k zahazení). 2. otázky slouží k tomu, aby si účastníci skupiny utvořili obraz řešené situace. Druhou stránkou je, že jsem si i já svoji „krizi“ lépe popsala, upřesnila, ujasnila hlavní témata. Osobně jsem měla pocit, že mé napětí v této fázi vyvrcholilo. Další dvě kola – 3. nezávazné představy a 4. praktické náměty k řešení – byla pro mne příjemná v tom smyslu, že jsem na ně nemusela reagovat. Zřejmě se vyskytnou i jedinci opačného založení, kteří by měli potřebu odpovídat hned a ventilovat svoje reakce – pod-

mínkou je zde překonat svoje nutkání a nevyjadřovat se. Tyto dvě fáze bych symbolicky nazvala přikládáním do kotle. Teprve když se naloží všechno palivo do kotle a dvířka se zavřou, kotel „chytne tah“ a začne topit. Nastává 5. fáze – vyjádření protagonisty.

Celé (asi dvouhodinové) sezení jsem pocítovala jako proces, ve kterém se sníží přebytečné napětí a dodá energie. Balintovská supervize je dělána pro práci „poradce – klient“. Moje situace byla atypická v tom, že jsem vystoupila sama se sebou, se svými pocity „marnosti a vyhoření“. Zisk ze sezení: snížení napětí, obnovení energie, pocit lepšího ukotvení v realitě.

PO RAŠOVICÍCH

Balintovská supervize v tomto pojetí je hlavně metodou podpory (proto navrhuji název „podpůrná skupina“). Každý astrolog se může při práci s klientem dostat do nejrůznějších potíží. Jsme většinou školou a výchovou vedeni k tomu, že „mít potíže“ není jaksi v pořádku. Opak je však

pravdou. Rozumem to většinou víme, ale přesto při potížích člověku „naběhne“ spousta pocitů, myšlenek a pochybností (ve stylu: „Dělám to vůbec dobře?“, „Má cenu v tom pokračovat?“, „...podobná situace dopadla minule pěkně blbě...“, „Můžu za to já nebo klient?“ atd.). V tomto přínáší balintovské supervizní sezení jasný zisk – protagonista dostává pozitivní poselství (v duchu „Nejsi v tom sám, tohle se může stát každému, to ještě neznamená, že svou práci děláš špatně“). Protagonista sám zvaží, které rady mu připadaly cenné a která řešení jsou realizovatelná – odpovědnost za řešení zůstane samozřejmě na něm. Ale po absolvování sezení tato odpovědnost není tíživým břemenem, je v normálu.

Závěr: Myslím si, že jde o perspektivní formu zkvalitnění práce astrologa. Balintovská supervizní skupina splňuje všechny podmínky dobrého psychoterapeutického procesu – vytváří bezpečné a důvěrné prostředí, nehledá viníky (protože to je vždy zbytečné), protagonista si při tom uvědomí, že si musí pomoci sám, nedostává pomocnou pilulku, i když dostává jinou skvělou hodnotu – podporu skupiny.

III. SUPERVIZE V RAŠOVICÍCH

Jan Kotiš

O RAŠOVICÍCH, ALE NEJEN O NICH

1. DÍL

V Rašovicích se konalo už poněkolikáté setkání „zadních“ astrologů, kteří se vyznačují například zejména tím, že úplně serou na astrology „přední“. „Zadní astrologové“ řeší na seminářích v Rašovicích problémy podstatné, takže skryté a osobní, vyplývající z vlastních zkušeností, když – tu náhle a jinde překvapivě – přenášejí slovy jejich nepřenositelnost, účelně působí na vytěsňené obsahy nevědomí svých kolegů bez jakékoliv známky pomstychtivosti a ironie, (třeba tím, že jim na chvíli propůjčí za účelem sebenalezení svůj šat, a jsou si dobře přitom vědomi terapeutického účinku povzbuzujícího a laskavého náznaku úsměvu na svých rtech. Samozřejměm přítakáním mrknutí na plnící se sklenku alkoholu lehce také docílí toho, že i ze zapřísáhlých a notorických netanečníků spadne fiktivní závoj úzkosti z rituálně strukturovaného

pohybu tance tradičního a netradičními pohyby těla, ne nepodobných šamanskému tanci dělají, oč nebyli původně žádáni a proti čemu se zásadním odporem protestovali). Příznačná je mezi nimi vzájemná kolegalita a empatie i v dalších maličkostech, jakože se nepozastavují nad častými návštěvami toalet některých svých jiných kolegů a tolerují tak přerušení workshopů, nekomentují sice ojedinělá, ale simulovaná srdeční oslabení s cílem vyhnout se nočnímu až pozdně rannímu diskuznímu fóru ve zpravidla nejspínavější místnosti rašovického centra. (Zdrčení nad pozdním příjezdem sanitního vozu pak demonstrují třaslavými pohyby rukou a vyvracejí tím podezření stran požití alkoholu.) „Zadní astrologové“ se vyznamenávají i pravidelnou péčí o kulturu ducha tím, že sledují hodnotnou, zejména depresivní filmo-

vou tvorbu, také aby byl důvod častěji navštěvovat MDF (dále jen místnost diskuzního fora). Tam je třeba pokušovat kartony amerických cigaret, popíjet suché červené polosladké i polosuché bílé sladké (a názorně demonstrovat vliv planety Neptun), diskutovat o právě shlédnutém filmu (zpočátku tiše, s očima zabořenýma do podlahy MDF- a názorně demonstrovat tranzit planety Merkur z 12. do 1. domu). Atmosféru splínu se závojem dýmu čeří – obvykle náhle – kompenzovaní simulanti, berouce do rukou strunné nástroje a jejich snaha a pečlivě volený dekadentní repertoár se nemíjí účinkem. (Přehozením strun na nástroji dokládají svoji virtuozitu) a nad ránem zakončují svůj nevědomý záměr demonstrovat vznik „mystického obdélníka“.... V tu chvíli už si ale dovedně přiblížili přírodu „lesem vypitých zelených lahví“ a nerušíme jejich soustředění k tématům dalšího přednáškového dne....

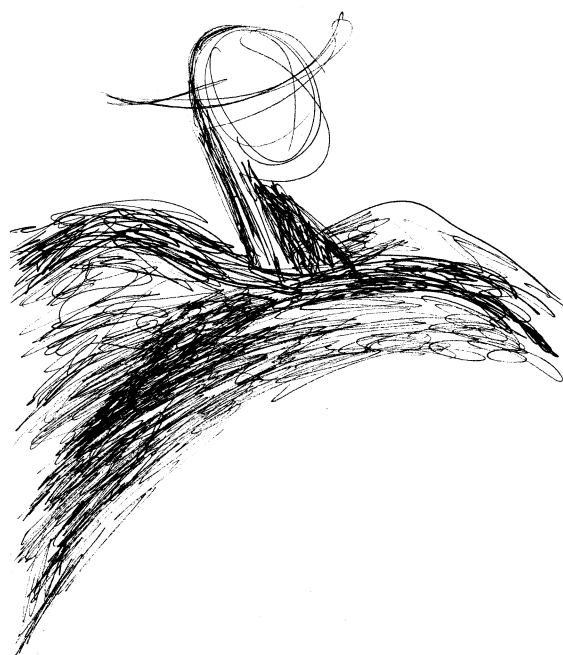
Je nutné zdůraznit, že slušnost je výsostný atribut zúčastněné skupiny a hluboce trpce by se mylil ten, kdo by ji podezíral z nekalostí představou nevázaných orgií a karetního hazardu. Opravdu se tam nešuká a výraz Sodoma Gomora je znám pouze co biblické podobenství; vše má pod kontrolou a starostlivým dohledem generální dispozitor podvýboru pro sekci filozofie a sexuologie „Pejsko-co-mu-sluníčko-vypilo-všechnu-vodu“, který je zároveň i přeborníkem ve společenské hře „Kloboučku nezlob se“ (teď ale nevím kurva, jestli se ta posraná hra takhle jmenuje; do prdele!). No nic, snad se najde někdo, kdo to bude vědět.

Pokračuji v návaznosti tím, co je neméně chvályhodné a to je originální projev vědomí sebe sama s neochvějným pocitem identity. Snad byste nenašli nikoho, kdo by se na místě neidentifikoval s nějakou pohádkovou nebo mytologickou a tudíž archetypální postavou, s cílem dát na vědomí hluboké povědomí o zvládnutí symbolologie. Našli byste zde Řeka Zorbu – jen ho postavit k antickému sloupu Kolosea, externalistu Otesánka Turniqueta, skvělého tanečníka s úhybnými manévry, našli byste okouzující tanečnici – kouzelnici Gwen Sakuru Andersson, která zároveň nemá nos na sňatkové podvodníky, v čemž jí ale lehce pomůžeme my, Radmilka-alemyslivec-to-není a já, Jan Paralenek Lazarus poctivou, až do rána trvající analýzou situace a lahve alkoholu. Našli byste zde – a to je vážení přátelé překvapení – i Libunu, plzeňskou rodačku, žijící ovšem v Brně. Libuna je snad jediná nepohádková a nemytologická bytost, která se identifikuje s prvorepublikovou měšťanskou postavou ženy v baretu, hnědé blůze, páskových střevíčkách a kabelkou v ruce, (pokud by ovšem nechtěla představovat Hnědou karkulku, ale tady by narazila v podvýboru pro sekci protifašistických bojovníků

a obětí 2. světové války). Zatím s Radmilkou zkoumáme, co za symbolickou rovinu Libuna znázorňuje a pokud na jejím konání shledáme sebemenší známky ignorantství, nestrpíme to, nestrpí to nikdo z nás a pošleme ji demokraticky šupem do Šlapanic. Vypracujeme ve trojím provedení něco jako kádrový posudek a po souhlase s guruem na ní uvalíme transperzonální interdikt. No, tak už dost. O Pejškovi-co-mu-sluníčko-vypilo-všechnu-vodu už jsem mluvil, jen stojí snad za zmínku, že by Vás zaujal tím, jak se často převléká a že při přednáškové činnosti háčkuje a přitom mu nic neunikne. Je to zjemnělá mutace proslulého mytického psa, jehož jméno mi uniklo a dávám Vám za domácí úkol jakožto čtenářům Transformatoru, abyste to doplnili. Nevím určitě, ale myslím si, že simulant klasicky zapomněl mytický úbor a proto zasimuloval srdeční slabost na úkor strunného nástroje, s nímž by mohl být potulný zpěvák, jako fík. Zůstává nicméně v povědomí – coby vypravěč neskutečného, často černého humoru – jako účinný drtič splínu a neúnavný tvůrce dýmu. Samozřejmě jenom v prostorách MDF. Ve vyčtu postav nacházím i fakíra, neustále stojícího na hlavě při hudbě Čechomor, Bruce Dickinsona a další zásadní hudby. Zběsilé taneční kreace střídá s gymnastickými ásanami a to podle typu hudby. Domácí, starostlivý Josef, jinak „agent W4C prostřednictvím své dogy“, si k úboru zapomněl klotové rukávy a když se pro ně vrátil domů do Týniště, už se zpátky nevrátil. Tak nevím.

Ale v každém případě se v dalších číslech Transformatoru k tématu vrátím a budu pokračovat...

Lazarus 7/9/01, Praha, 17.58 SELČ



HLEDÁ SE PLANETA?

Lukáš Kořínek

Od objevu Pluta v roce 1930 můžeme o devíti známých planetách hovořit jako o astrologických planetách, tedy tělesech, kterým naše potřeba vtiskla symbolický význam – možnost interpretace. Dříve byla situace jiná. Každý zná ten zvláštní pocit nad čtením starších astrologických publikací, kde ve spleti a nijakosti výkladů chybí Pluto. Jak vypadala astrologie před objevy Neptuna a Urana? To si dovedeme představit jen stěží, my je známe. Potřebujeme je k výkladu našich životních podmínek a situací. I když z nějakých pohnutek hodnotíme doby minulé, hodnotíme je právě prostřednictvím poloh a vztahů Urana, Neptuna a Pluta. Hodnotíme je z hlediska naší zkušenosti. Možná, že budoucím astrologům při četbě současných knih bude také chybět nějaká, třeba desátá planeta, a budou se dívat na dobu minulou, naši dobu, z hlediska své vlastní zkušenosti. Nás může zajímat právě to, co je touto novou, budoucí zkušeností.

PLUTO – OTÁZKA SEBEURČENÍ

Budeme-li se na dnešní dobu dívat z hlediska analogie symbolu Pluta v souvislosti s otázkami, které kolem něj vyvstávají, potom ji můžeme charakterizovat jako období atomizace a hodnotového znejistění. Mnohé ideály zůstaly zaklety v ismech minulých dob. Potřeby individuální různorodosti se staly monokulturním jevem s charakteristickými důsledky. Často se hovoří o moderní době, rychlosti vývoje a jeho udržitelnosti. Změna hodnot se odehrává arbitrárně, opětovná změna podle potřeb. Tak či jinak stabilní tvář tradičních společností, narcisticky oslavovaných superlativy modernismu, jsou pod povrchem rozrušeny vizemi toho budoucího, možného. Nové objevy ve všech oblastech lidského poznání tříští ucelenou představu světa pouze fragmentárně. Všeoborová syntéza nového se neuskutečňuje. Vše je nověji stejné. V mnohosti nových možností mnohdy zapomínáme, že to, co hledáme, to nové, může být něčím zcela základním, přítomným.

Nové astronomické objevy a novodobé poznání struktury sluneční soustavy často staví Pluta do zcela jiného uhlu vztahů. Některými odborníky bývá pokládán za transneptu-

nické těleso, tedy ne za planetu, ale za planetku – příslušníka Edgeworth-Kuiperova pásu. Charakter dráhy, velikost, chemické složení..., vše tomu nasvědčuje. V astronomických kruzích se na toto téma sezónně diskutuje. Ve třicátých letech, kdy byl Pluto objeven, byla situace jiná. Byl objeven na základě systematického hledání další planety, která, jak se předpokládalo, měla vysvětlit nesrovnalosti v dráhových elementech Neptunu. Brzy po svém objevu byl Pluto zcela kategoricky označen jako planeta. O jeho skutečných fyzikálních vlastnostech se celá desetiletí pouze polemizovalo. Mezitím jako astrologický symbol nabýval na významotvornosti. Stal se analogií vrcholné fáze procesu transformace. Jako dvojplaneta se středovým barycentrem připomíná bytostné sjednocení (vyvážení) dualistického vidění světa. Jeho ledová struktura je symbolem transparence a krystalizace. Chladné, latentní, nedevoconální poznání. V blízkosti perigea, pod „hladinou“ neptunské dráhy, získává atmosféru, kterou ztrácí v podobě „semenné“ komy. Spíš než za závěrečnou fázi procesu bychom jej mohli považovat za symbol vývoje s otevřeným a nejistým koncem.

NOVÉ OBJEVY?

Čas od času médií proběhne zpráva o údajném objevu nové planety. Vždy se jedná buď o hypotetické polohy a nebo o pouhé asteroidy. V poslední době bylo možné pozorovat mediální aktivitu kolem těles EB173 („Plutík“), WR106 (Varuna), KX76. Některé informační agentury ve snaze chránit senzacechtivou veřejnost škrtají slovo hypotetická. V roce 1998 znovu povstal mýtus o Nemesis – druhém slunci. Tehdy šlo o matematickou koncepci, která vycházela ze snahy objasnit poruchy drah periodických komet a vedla tak k údajné poloze (310-323° trop. zod) gigantické „planety“ s dobou oběhu kolem 3000 let.

Astrologové, kteří zahrnují do svých interpretací i asteroidy, mohou oslavovat. Na konci roku 2000 bylo objeveno nové, poměrně velké těleso (srovnatelné s Ceres). V době objevu bylo na 10° Raka. V Raku zůstane až do roku 2018. Celým zvěrokruhem projde přibližně za 282 let. Od začátku

dubna tohoto roku nese jméno podle védského boha Varuny. Vzhledem ke své výjimečnosti je prvním pojmenovaným tělesem za drahou Neptunu a Pluta. Jeho interpretace by se jistě odvíjela od atributů tohoto staroindického boha. Varuna je bohem stvoření, je považován za vládce kosmických cyklů a ztělesnění nebeské klenby. Je bohem ročního cyklu stejně jako cyklu dne a noci. Je spojován s meandry řek a sezónními dešti. Souvisí s principem ochrany a jistoty, se spolehnutím se na cyklickou pravidelnost a předpověditelnost. K podobným schémátům jsme jistě kritičtí. Zvykli jsme si být i skeptickými k novým objevům. V této souvislosti se můžeme alespoň zamyslet nad tím, do jaké míry naše interpretace moderních planet vychází z mytologických základů.

KONFRONTACE – PRINCIP SEBEPOTVRZENÍ

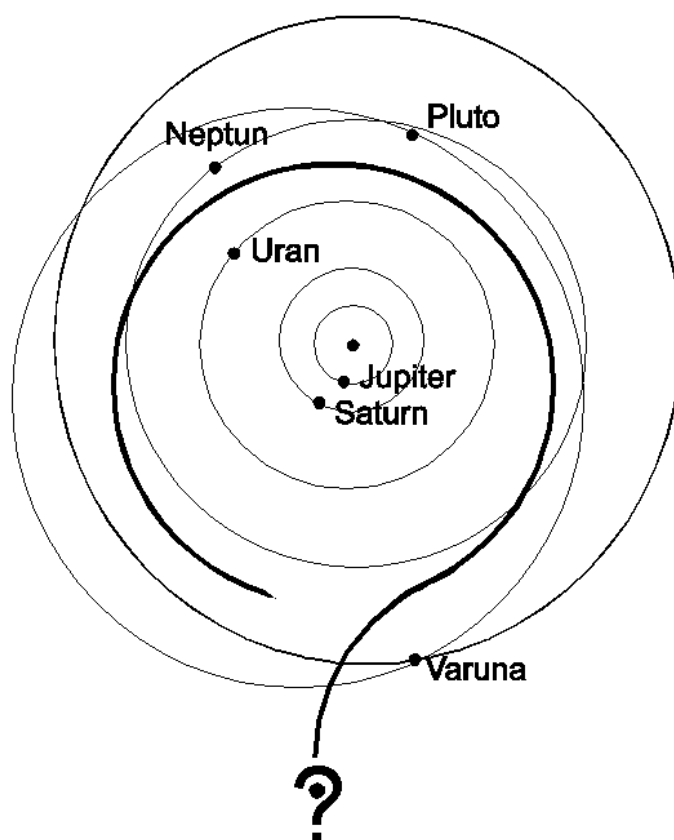
Můžeme se také zamyslet nad souvislostmi mezi tělesy Pluto a Varuna. Obě tělesa byla objevena v souhvězdí Blíženců, tedy ve znamení Raka. Polohy, na kterých byla nalezena jsou od sebe v trop. zodiaku vzdáleny 9°. Obě se nacházejí poblíž vzestupných uzlů svých drah. Pluto má mezi ostatními planetami zcela výjimečný sklon své dráhy k rovině ekliptiky (17,16°). Takový uhel dráhy je obvyklý u planetek a komet. Varuna má sklon dráhy 17,13° – tedy téměř

totožný. Pluto vybočuje z kategorie planet také jinými parametry. Jeho dráha oběhu kříží dráhu Neptunu. Zcela obdobným způsobem kříží Varuna dráhu Pluta. Poblíž tohoto místa byl Varuna také objeven.

Ovšem, Varuna není planeta! Rozhlédneme-li se kolem sebe, není ani důvod zahrnout jej do interpretací.

Také Pluto však může být z určitého pohledu nahlížen jako produkt objevitelské euforie doby. V ledasčem připomíná osudy některých těles. Ceres byla také v prvních okamžicích označena jako planeta. Tehdy následoval objev za objevem: Pallas, Juno, Vesta... . Také spící kometa Chiron, těšící se nemalé pozornosti některých interpretů, je následována Pholusem a dalšími šesti velkými Kentaury. I transneptunických objektů stále přibývá. Kromě Varuny i zcela nedávný objev většího tělesa KX76 dává tušit něco zásadnějšího. Pravděpodobnost existence tělesa (planety) srovnatelného, nebo i většího než Pluto či Mars, je každým okamžikem stále reálnější. Dříve, než se tak stane, lze očekávat, že v ryze astronomickém vidění světa se Pluto-planeta promění na Pluto-planetku, – hlavního představitele transneptunského pásu asteroidů.

Ať se tedy už stane cokoliv, věřím, že astrologové se Pluta vzdávat nebudou. Alespoň zatím ne. Jeho prostřednictvím dáváme význam našim proměnám a zkušenostem. Doufejme, že v „inventáři“ budoucích astrologů nebude Pluto chybět.



KDYŽ PÁNBU DÁ, UTRHNE SE UCHO DŽBÁNU...

Ondřej Ivanek

*Když Pánbu dá, utrhne se ucho džbánu a přijde pád,
kdo nečeká tuhle ránu, měl by se bát,
měl by se bát, že rána u ucha na každý pád mu nervy pocuchá,
pocuchá uóóo, tak už to bývá...*

*Když Pánbu dá, u kočáru se kolo zláme a přijde pád,
následky jsou dobře známé, račte se smát, uóóo
račte se smát, platící diváci,
jak ještě rád pěšky se vytrácí, vytrácí, ten kdo měl smůlu.*

*Moudřej ví, že přijdou chvíle, kdy nepřítel světa v plný síle
dá Vám ránu, až Vám spadnou brýle růžový a zlacený,*

*moudřej, ten se v chůzi cvičí pro případ, až malér kočár zničí,
jen hlupák, když přijde pád, tak křičí, že je všechno ztracený...*

*Když Pánbu dá, utrhne se ucho džbánu a přijde pád, uó, a při-
jde pád
kdo nečeká tuhle ránu, měl by se bát,
měl by se bát, že rána u ucha na každý pád mu nervy pocuchá,
pocuchá uóóo, tak už to bývá, tak už to bývá. Tak už to bývá,
uóóóóóó...yeah **

Napsáno k 33. výročí invaze vojsk Varšavské smlouvy.

Praha, 21. 8. 2001, ~ 21.30 SELČ až 3. 9. 2001, 11.45 SELČ

Nebezpečí je tam, kde ho nečekáš...

Merlin králi Artušovi ve filmu Excalibur

I.

Když vyšel v předminulém čísle Transformatoru článek Radky Valtrové „Marilyn Manson můj přítel“ s básní Pavla Turnovského z roku 1968, která dokreslovala (z mého hlediska v té chvíli) ponurý charakter příspěvku, cosi mě na tom pobouřilo a naplnilo odporem. To „cosi“ bych mohl charakterizovat tak, že na mě tento článek a to, co obsahoval zapůsobil nepříjemným, sugestivně negativním dojmem. Když jsem pak ale viděl a slyšel pár Mansonových klipů, jeho interview, téměř dětsky nevinný výraz jeho tváře, řekl jsem si – tady něco nehraje (V tom dobrém, povzbuzujícím slova smyslu.)

Možná je to všechno obráceně a ty jeho skladby, podobně jako označení, pod kterým vystupuje – Antichrist superstar – jsou provokací, abychom právě do negativního stavu a rezignace vůči němu neupadli. Ukázkou, jak bychom neměli skončit. Pocítil jsem tenkrát jakési děsivé varování, které ve mně na řadu dní vzbudilo hluboké znepokojení. Přišlo náhle a bránil jsem se mu jako něčemu, co mě ruší v posezení s přáteli a zálibném prodlévání nad krásami tohoto světa.

Poslední dobou si však někdy říkám, jestli to naopak nechce ještě větší nářez. A tak se sám dostávám do situace, kdy si kladu téměř hamletovskou otázku: Zda věnovat hlavní pozornost určitým věcem, které se čím dál častěji objevují na společensko-kulturním obzoru a vyvolat tak možná znepokojení, nebo si jich příliš nevsímat a dál se věnovat objevování skrytých krás a netušených souvislostí mezi nebem a zemí, mezi tradicí a vědou. S plným vědomím toho, že u někoho vzbudí následující řádky nedůvěru volím protentokrát první možnost. Protože se taky může klidně stát, že to nebude trvat bůhvíjak dlouho – a budeme všichni postaveni před zásadní a jednoznačnou volbu: Buď bez diskuze, závazně, natrvalo, zcela a totálně přijmout (zpočátku možná konformním, pohodlným způsobem) zdánlivou všemocnost společensko-kulturní/kulturní úrovně. Jinými slovy podrobit se zcela umělému rytmu a řádu, povýšenému nad přirozený – s určitou dávkou zjednodušení řečeno – vesmírem daný rytmus člověka a světa. Nebo zůstat věrný tomu, co ještě zbývá z přirozeného vesmírného řádu i divokého rytmu v nás a kolem nás – a to i za cenu menšího, spíše však většího, mírně řečeno, osobního nepohodlí, ne-li za cenu nejvyšší.

*) převzato z písně Račte se smát (hudba J. Brabec, text P. Rada, zpívá M. Drobný) z alba Přejdi Jordán, cyklu písní z TV seriálu Píseň pro Rudolfa III., nahráno v říjnu 1968

II.

Globalizovaný společensko-kulturní svět, který nás stále těsněji obklopuje dává stále častěji zvláštní signály. Nemám teď na mysli války, nepokoje, nebo ekologické katastrofy, ani výpočetní a komunikační techniku nebo obecně technologie samy o sobě. Mám na mysli způsob, jakým se s nimi zachází. A tyto signály prozrazuje velmi citlivě to, co je neustále kolem nás – obyčejná reklama. Obrazy na stěnách zakletého zámku by působily povzbudivěji než leckteré billboardy nebo letáky. Neboť kam asi vede chodba lemovaná následujícími obrazy?

...Tváře úspěšných mužů a žen s ušima a tvářemi rudými od mobilů, prezentovaný jakoby náhodou v době, kdy na stránkách médií vrcholí diskuse o škodlivém vlivu častého používání mobilů na lidský, především však dětský mozek.

...Obrázek 50% slevy na jakési oděvní zboží, kde jednu z nul v symbolu procenta tvoří rtěnkou vykroužený ženský úsměv, degradovaný tak na obchodně-numerický pojem.

...Zářící trojúhelník jako zřetelný symbol Božího oka, uprostřed kterého je malůvka mobilu

...reklama na mobil s cyklistou padajícím z kola s tímto pozoruhodným slovním doprovodem: „Chceš zase někam vlítnout? Tak si nezapomeň vzít... (následuje značka mobilu). Vydrží i to, co nevydržíš ty... navíc jsme jej vyrobili ve výrazných barvách, takže ho pak snadno najdou mezi tím, co z tebe zbude...“

...bruneta s krásnými vlasy, z nichž je jeden pramínek označen reklamní značkou, jakoby to byla visačka pro celou hlavu, nebo dívka vyplazující jazyk opatřený tlačítky mobilu...chtělo se mi zvracet, když jsem to poprvé viděl.

...reklama na holicí strojek známé firmy s mladíkem, který hrdě ukazuje zátylek vyholený ve tvaru čárového kódu,

...nebo další obraz – skupina nepřítomně a zároveň vytřeštěně se tvářících mladých, nahých lidí, z nichž každý opatřen čárovým kódem jako cenovkou, a to v horní části čela. Ten čárový kód je takový divný – je hlavně o dost delší, než běžné kódy na zboží.

Nemohu se ubránit dojmu, že tyto a podobné billboardy, slogany a obrázky v novinách jsou reklamou ještě na něco jiného, než na zboží, které výslovně uvádějí. Na něco, co už vlastně nesouvisí s obchodním konkurenčním bojem, spíš reklama na cosi, co má být možná široce přijato. Něco, o čem se dříve nebo později bude moci říct: „To se přece už dávno nosí, ne? Ty to ještě nemáš (vole, kámo, kolego, sou-druhu, miláčku, atd.)?“ Všechna ta teenagerovsky pseudo-revoluční, ve skutečnosti však tvrdě konformní, společ-

ensko von kulturní „nevaž se, odvaž se, buď sám sebou, já za to stojím“, atd. se zdají být možná jen masážní předeheurou onoho čehosi.

III.

Před týdnem jsem se procházel jednou krásnou šumavskou osadou. Rozhlížel jsem se přitom po možnostech ubytování na příští rok, když jsem před sebou uviděl romantické, zcela původně vypadající dřevěné stavení s kamenným chodníčkem pod okny. V jednom z oken byly vylepené různé nabídky kursů, zájezdů, atd. Jak jsem si je tak pročítal, padl můj pohled na – čímsi jako švabachem psanou – upoutávku na kurs bylinné terapie. Mimo jiné zde stálo: „...cena kursu 999,- (proloženě) Kč jakožto symbol proti ďáblu číslo 666 (proloženě).“

„Tohle teda fakt pomůže“, pomyslel jsem si. Už tam jenom scházelo...upalte všechny šestky, které cestou potkáte...“ Ale k číslu 666 se dnes koneckonců vyjadřuje někdo, často aniž by se zamyslel nad úplně základní otázkou: Jak by asi chápal naši dobu novozákonní autor, který o tomto čísle psal ve svém proroctví (Zjevení Sv. Jana), kdyby opravdu nahlédl do současnosti? A hlavně – jak by to všechno vyjádřil pojmy, které měl k dispozici ve své době, tj. před bezmála dvěma tisíci lety? Zřejmě by napsal cosi o vozech bez koní a vozatajů, o truhličkách, do kterých lidé mluví na ulicích, o kovových ptáčích na nebi. Ale co by napsal o tom hlavním, co hýbe dnešním světem – o obchodu? O prodeji, koupi a ceně zboží – když jako římský občan a příslušník židovského národa ve své době zajisté neznal arabské číslice. Zmiňovaná čísla 666, stejně jako 999 by si tedy nejspíše vyložil v obou případech jako trojku – jako trojici kuliček na počítadle. A jestli ty kuličky mají ocásky nahoru nebo dolů – co by to pro něj znamenalo? Vždyť to platí i obráceně – kolik lidí dnes ještě zná ruské sčoty, které se příliš nelišily od toho s čím se počítaly ceny zboží v jeho době? Vraťme se však k našemu prorokovi v souvislosti s běžným obchodem, nákupem zboží. Kdyby se dnes ocitl v českém supermarketu, byl by asi nejprve omráčen pestrostí nabídky zboží, všudypřítomnou reklamou a pestrými, nesrozumitelnými nápisy. Zřejmě by poznal, co je chleba, sýr, olivový olej, boty, či kus plátna, u spousty zboží by si ale asi nevěděl rady. Po čase by si ale nemohl nevšimnout, že téměř na každém druhu zboží je místo popsané jakýmsi čarami, které je nějak důležité pro stanovení jeho ceny. Způsob, jakým se tato cena odečítá laserovým dekodérem pro něj musí být doslova čarodějná, ale to ponechme stranou. Důležité je, že je tak schopen poznat, že

tu jde o cenu. A kde jde o cenu, jde logicky o číselné vyjádření. A skutečně – pod políčky s čárami vidí skupiny jakýchsi pro něj nesrozumitelných znaků. Těch je (u nás, v českých obchodech) v naprosté většině dvanáct a jsou uspořádány ve dvou skupinách po šesti. Úplně vlevo je ještě jedno číslo, ale políčko nad ním je prázdné, bez čar. Kdo chce, zkuste si to! Ověřte si to v regálech supermarketů, hypermarketů i malých obchůdků. Je pár výjimek – noviny a časopisy mívají nějaké čáry navíc a třeba taková fidorka má čtveřice čísel místo šestic. Pro úplnost je třeba uvést, že v zahraničí, např. v Německu a USA je zboží označováno čárovým kódem obvykle s jiným, většinou o něco vyšším počtem číslic, podobně je tomu i se zásilkovou službou. (Různé typy kódů a jejich vývoj k několika ustáleným variantám by si zasloužil samostatný příspěvek.) Nicméně, kdyby se dnes našeho proroka někdo kdekoli u nás zeptal na označení spotřebního zboží – dnes bychom řekli na jeho identifikaci – asi by to shrnul tak, že jeho naprostá většina je označena číslem 66 nebo 661 (pokud by uvažoval i to jedno číslo vlevo, neboť je zvyklý číst zprava doleva). Seznámen takto s naším způsobem číslování, četl by asi šest na prsou policisty a čtyřicetšest (nebo deset) v rodném čísle na občance. A kdyby se dostal dál za město, četl by opět šest na umělohmotných visačkách, kterými je označen dobytek na pastvě. Přihořívá, jak se zdá, ale ještě to není ono. Nicméně až sem je v podstatě všechno přímo ověřitelné.

Skutečnost, že se výše naznačená podobnost mezi tradičně očerňovanou trojicí šestic a strukturou čarového kódu spotřebního zboží objevuje poměrně výrazně zrovna u nás, je možné chápat různým způsobem. Je možné považovat ji za nahodilost, které je škoda věnovat vůbec nějakou pozornost. Lze se toho také pověrečně lekat a na obranu proti tomu si psát na dveře 999 a jiná čísla. Je však také možné vidět v tom klíč, který – možná jen shodou okolností nám trochu zřetelněji než lidem v jiných státech – ukazuje důležitou věc: Jak různé mohou být způsoby vyjádření téže věci slovy dnešními a slovy dávných proroků. Byla by škoda tyto náznaky ignorovat jen proto, že v nás vyvolávají znepokojení nebo naopak proto, že (možná jen zatím) nepředstavují žádný důkaz v našem, moderním slova smyslu. Pokud se týká dalšího pokračování těchto úvah, je třeba se už odkázat na informace z novin, časopisů a internetových stránek, jejichž ověření čtenářem je nicméně možné na základě vlastního studia. Rozloučíme se prozatím i s naším prorokem. Přitom je namístě se zmínit o tom, že zde nebylo cílem Zjevení (známější pod označením Apokalypsa), které je mu připsáno nikterak měnit a také o tom, že ta jeho část, která se týká čísla 666 je jen nepa-

trným zlomkem celého proroctví, tj. sotva pětinou jedné z celkem 22 kapitol. Apokalypsa sama je pak jen jednou – poslední – z celkového počtu 39 knih Starého a 27 knih Nového zákona, kterými je tvořena bible.

IV.

Bible...dříve jedna z nejčtenějších knih, dnes leckde neznámá a pokud ano, tak často jen podle informací z druhé, třetí ruky. Z extrému do extrému. Čtení nelehké, vyžadující nemalé úsilí a často pevné nervy. Možná by se četla snadněji a více, kdyby...

...Kdyby nebyla po staletí prezentovaná (často v doslovném slova smyslu) jako pevný, ustálený literární útvar, jehož (nejen obsah, ale i) forma je, pevná, ustálená a kodifikovaná, závazně daná Bohem.

...Možná by byla přijímána jinak, kdyby mezi těmi, kteří podle ní kázali – a možná i mezi těmi, kteří ji psali – bylo více těch, kterým šlo o co nejméně zkreslené předání pravdy. Kdyby mezi nimi bylo méně těch, kterým šlo o moc, zado-stiucnění a – někdy až brutálně autoritativní – prosazení svého způsobu chápání Božského. Možná bychom pak nesmlouvavě a nezřídkla pomstychtivě působící příběhy o boží odměně a trestu uviděli v jiném světle. Že je to často spíše tak, že je to často člověk sám, přesněji lidská společnost, kdo se žene bezhlavě do míst a situací, kde je v ohrožení. Bez dobrodružství to zajisté nejde. Horší je, když v určitých situacích (či způsobu života) tato společnost povýšenecky setrvává navzdory zřetelným signálům, že je něco v nepořádku nebo že se něco chystá. Nedávné vědecké objevy nám zas a znova naznačují oprávněnost takového pojetí: Zaplavení dna Černého moře před sedmi a půl tisíci lety, výbuch ohromných množství methanu v blízkosti měst Sodomy a Gomory před čtyřmi a půl tisíci lety, spojený se zemětřesením, při kterém vzniklo samo Mrtvé moře (!) na místě někdejšího biblického údolí Siddim. A konečně nápadná podobnost mezi událostmi, na jejichž pozadí je popsáno vyvedení Židů z Egypta a typickým průběhem mimořádně ničivého, byť vzdáleného sopečného výbuchu, ke kterému pravděpodobně došlo při jedné z erupcí sopky Théra v blízkosti Kréty – někdy před třemi a půl tisíci let. Tyto souvislosti vůbec neznamenají redukci biblického poselství na pouhou vědecky, objektivně dokazatelnou pravdu s vyloučením božství, a to přesto, že by k výše uvedeným katastrofickým událostem zřejmě došlo tak jako tak (v dobách, kdy byl vliv společnosti na prostředí zřejmě daleko menší, než dnes). Naopak – TO, které opravdu JE může k někomu na pozadí těchto

znalostí promlouvat nesrovnatelně mocněji i jemněji, než je-li vylíčeno pouze s pomocí tradice. Neboť To, které je v člověku je v živé komunikaci s Tím, které je mimo něj a které se s různou intenzitou projevuje na různých místech a obzvláště při určitých situacích. To, které je „mimo“ nás může být s Tím, které je uvnitř ve velmi intimním vztahu. Jde asi jen o to ho nepřechovávat, a to ani v Jeho jménu.

...Kdyby esoterní, např. kabalistická sdělení včleněná mezi řádky biblických textů nezpůsobila časem nevyhnutelný zmatek. Zmatek v tom smyslu, že přírodní a historické události, vylíčené nejen prizmatem víry, ale i v esoterním kontextu nelze obvykle chápat ani zcela doslovně, ani zcela symbolicky. Ale tento zmatek jako daň za esoterismus – a jak říct někdy věci jinak, než v podobenstvích – platí i jiné starověké, i pozdější texty.

...Kdyby lidé, kteří podle bible kázali připustili už dávno to, že například Starý zákon začal vznikat (někdy ve 2. tisíciletí př. n. l.) „od prostředka“, tj. od události vyvedení Židů z Egypta. Zprávy o tom se po mnoho staletí (!) předávaly nejprve ústně a teprve mnohem později k nim bylo (z jedné strany časové osy a stále ústně) přidáván výběr z toho, co se dochovalo ze starší tradice, tj. příběhy o praotcích a Stvoření světa. Z druhé strany časové osy to byly příběhy a události ze starověkých dějin Izraele. Písemná forma předávání náboženské tradice nabyla většího významu až v době babylónského zajetí Židů, tj. v 6. stol. př. n. l. Jestliže ústní forma Starého zákona čekala na své písemné zpracování staletí (definitivní forma přes tisíc let), u Nového zákona se v tomto směru jednalo o desetiletí až sto let.

A že v kontextu tohoto posledního „kdyby“ je tedy třeba bibli chápat především jako součást mnohem širší tradice, kterou nelze kanonizovat usnesením koncilů způsobem odtud-potud, aniž by tím tato tradice nebyla závažným způsobem zmrzačena. Na druhé straně šíření takového náboženství, jakým je křesťanství – jehož nebe bylo poprvé v dějinách (alespoň v naší kulturní oblasti) otevřené pro všechny bez rozdílu, nejen pro vyvolené – je asi vždycky hlavně informační problém.

Ale...kdyby jsou chyby...a zdá se, že času je málo. Způsob, jakým se předpovědi některých proroctví začínají podobat současným událostem v globálním měřítku je znepokojivý. Lze přitom vést spory o tom, zda by se tato proroctví naplnila tak jako tak, tj. nezávisle na tom, jestli se o nich ví nebo ne. Nebo zda se naplňují způsobem, který je ovlivněn (po staletí trvajícím) očekáváním, že se dřív nebo později naplní. Důležitější je však něco jiného – být připraven.

V.

V následující části se zmíníme o širších souvislostech čarového kódu a identifikace vůbec, přičemž se již budeme vyjadřovat jen naší, moderní terminologií. Čárový kód nebo číslování je pouze jedním ze současných způsobů identifikace, rozšířený zejména u spotřebního zboží. U různých druhů průmyslového zboží (např. automobilů) a u hospodářských zvířat se používá tzv. transpondérů, které představují čip (resp. elementární, velmi zjednodušený mikropočítač) s životností desítek let se zakódovaným číslem, jímž je zvíře označeno. Místo laserového dekodéru používaného pro čtení čarového kódu se zde pracuje se čtecí pistolí na principu radiofrekvenční identifikace (na dálku). Jako příklad je možné uvést čipování psů, které již probíhá a šíří se i v ČR, a které významně usnadňuje jejich vypátrání v případě, že se zatoulají. V západní Evropě je tento způsob identifikace domácích miláčků již velmi rozšířen, v Belgii je dokonce už několik let povinný (!) pro bojová plemena psů. Čip je psům vpraven injekční stříkačkou pod kůži na krku a nemá vlastní zdroj energie. Při odečítání kódu je jeho energie dotována na dálku čtecí pistolí. Z hlediska softwaru čipu stojí za zmínku, že jeho kód je určitou obdobou čarového kódu na zboží – je tvořen dvanácti číslicemi.

Bylo by možné pokračovat. O tom, že se lze na webových stránkách, a tu a tam i v tisku dozvědět, že se v USA a západní Evropě čipování zkouší už i u lidí, hlavně u dětí ve výchovných zařízeních, dlouhodobě nemocných lidí a vojáků,...že se experimenty s tímto způsobem identifikace datují už od konce 60. let(!),... že se v západním světě stále více prosazují platební čipové karty místo zatím běžnějších magnetických (nabíjecí kupóny do mobilů jsou zřejmě první vlašťovky). Dále by bylo možné pokračovat o perspektivě a předpokládaném rostoucím významu implantovaných čipů v budoucí, čím dál víc bezhotovostní společnosti,...o možnosti kontroly a ovlivňování jednotlivce prostřednictvím těchto čipů – v tomto kontextu tedy – cejchů nejhlubšího otroctví (pod záminkou nutnosti globální kontroly terorismu, tunelování všeho druhu, atd.),...o tom, že hrozba totality v globálním měřítku bohužel není tak nesmyslná, jak se dnes jeví...a konečně o tom, že existuje reálné riziko, že se platební styk prostřednictvím implantovaných čipů v nepříliš vzdálené budoucnosti stane – možná ze dne na den – závaznou, univerzální normou...a jestliže se to opravdu vyvine takto, říct tomu NE nebude žádná sranda. Ale o tom až příště.

VI.

Čtenář se možná podiví, co má tohle všechno společného se srpnem 1968. Z hlediska konkrétních událostí nic (až na ten konec 60. let), z hlediska atmosféry doby, která mu předcházela má společného mnoho. Neurčité obavy a temné náznaky, zaplašené obvykle dřív nebo později převažujícím pocitem, že navzdory různým problémům se teď už věci budou vyvíjet – kostrbatě sic – ale jistě postupně k lepšímu. A pokud se něco stane, nebude to jistě nic hrozného. A když už by se něco mělo stát, tak nanejvýš někde jinde – proč zrovna u nás, užili jsme si už dost. Všichni víme, jak to dopadlo, mnozí si vzpomínají zejména na náhlost, s jakou se to stalo...

VII.

Jsou to všechno asi první přímé signály, jedny z časných stahů porodních bolestí budoucího lidstva, jejichž záskuby jsou však pociťovány z hlediska těch, kteří jsou uvnitř – tj. všude kolem nás.

Ale navzdory tomu, co nás možná ještě čeká...

...věřím, že Vesmír – který si nás stvořil – nás v tom samotné nenechá.

Pokračování příště

BOD SVÉBYTNÉHO JÁ (POINT OF SELF) V PRAXI

Pavel Turnovský

Džiddú Kršnamúrti

* 11. V. 1895, 19:04 UT, Mandanapalle

13 N 34, 78 E 28, JD v poledne UT: 2 413 325

† 17. II. 1986

ZÁKLADNÍ ŽIVOTOPISNÁ DATA:

1905 umírá jeho matka
1909 odchází s otcem, bratrem Nitjou a zbytkem rodiny do Adjaru, kde otec začal pracovat jako úředník u Teosofické společnosti
1909 listopad: spolu s Nitjou je představen Annie Besantové, presidentce TS, která oba bratry během jednoho měsíce přijala do Esoterické sekce TS
1920 první pochybnosti o teosofii
1921 poslední setkání s otcem a rozchod s ním i s celou indickou tradicí
1922 odchod do Odjai v Kalifornii
1922 srpen počátek Procesu

1923 duben konec Procesu

1925 listopad umírá Nitja

1929 vydává prohlášení „Pravda je země bez cest“ a rozpouští Řád hvězdy

1961 sedm měsíců v letech 1961 a 1962 (od 18. června do 23. ledna) si vede Zapisník, který je publikován v roce 1976

1. tradiční verze (28 let od ascendentu 17° Vodnář 27' 37" po ascendent)

11. V. 1895, JD 2 413 325

11. V. 1923, JD 2 423 551

11. V. 1951, JD 2 433 778

11. V. 1979, JD 2 444 005

28 let = 10227 dnů = 360°, čili 1 den = 0,035200938° (12,857143°/1 rok)

(se zanedbáním odchylky jednoho až dvou dnů, vzniklé počtem přestupných a obyčejných roků)

BOD SVĚBYTNÉHO JÁ PRO:

1. I. 1905: JD 2 416 847 – JD 2 413 325 = 3522 JD
 $\times 0,035201^\circ = 123,977922^\circ + 317^\circ 27'37''$
 AS = 21° Blíženci 26'

opozice na Lunu (25° Střelec 15')

1. I. 1909: JD 2 418 308 – JD 2 413 325 = 4983 \times
 $0,035201^\circ = 175,406583^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 12° Lev 52'

1. XI. 1909: JD 2 418 612 – JD 2 413 325 = 5287 \times
 $0,035201^\circ = 186,107687^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 23° Lev 34'

1. I. 1920: JD 2 422 325 – JD 2 413 325 = 9000 \times
 $0,035201^\circ = 316,809000^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 4° Kozoroh 16'

opozice na Jupitera (5° Rak 12') a Marse (11° Rak 48')

1. I. 1921: JD 2 422 691 – JD 2 413 325 = 9366 \times
 $0,035201^\circ = 329,692566^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 17° Kozoroh 09'

vstup do 12. domu (16° Kozoroh 45')

1. I. 1922: JD 2 423 056 – JD 2 413 325 = 9731 \times
 $0,035201^\circ = 342,540931^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 00° Vodnář 00'

1. VIII. 1922: JD 2 423 268 – JD 2 413 325 = 9943 \times
 $0,035201^\circ = 350,003543^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 7° Vodnář 28'

1. I. 1923: JD 2 423 421 – JD 2 413 325 = 10096 \times
 $0,035201^\circ = 355,389296^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 12° Vodnář 51'

1. IV. 1923: JD 2 423 511 – JD 2 413 325 = 10186 \times
 $0,035201^\circ = 358,557386^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 16° Vodnář 01'

konjunkce s Ascendentem (11. V. 1923)

1. I. 1924: JD 2 423 786 – JD 2 423 551 = 235 \times
 $0,035201^\circ = 8,272235^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 25° Vodnář 44'

konjunkce s Černou Lunou (23° Vodnář 32')

1. I. 1925: JD 2 424 152 – JD 2 423 551 = 601 \times
 $0,035201^\circ = 21,155801^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 8° Ryby 37'

1. I. 1926: JD 2 424 517 – JD 2 423 551 = 966 \times
 $0,035201^\circ = 34,004166^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 21° Ryby 28'

1. I. 1927: JD 2 424 882 – JD 2 423 551 = 1331 \times
 $0,035201^\circ = 46,852531^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 4° Beran 19'

1. I. 1928: JD 2 425 247 – JD 2 423 551 = 1696 \times
 $0,035201^\circ = 59,700896^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 17° Beran 10'

1. I. 1929: JD 2 425 613 – JD 2 423 551 = 2062 \times
 $0,035201^\circ = 72,584462^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 0° Býk 03'

1. I. 1930: JD 2 425 978 – JD 2 423 551 = 2427 \times
 $0,035201^\circ = 85,432827^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 12° Býk 54'

18. VI. 1961: JD 2 437 469 – JD 2 433 778 = 3691 \times
 $0,035201^\circ = 129,926891^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 27° Blíženci 23'

konjunkce s Venuší (28° Blíženci 26')**a opozice k Luně (25° Střelec 15')**

23. I. 1962: JD 2 437 688 – JD 2 433 778 = 3910 \times
 $0,035201^\circ = 137,63591^\circ + 317^\circ 27'37'' =$
 5° Rak 06'

konjunkce s Jupiterem (5° Rak 12')**2. VERZE: 1 KVADRANT = 7 LET**

AS = 317° 27'37"	11. V. 1895, JD 2 413 325
IC = 56° 05'56"	11. V. 1902, JD 2 415 881
DS = 137° 27'37"	11. V. 1909, JD 2 418 438
MC = 236° 05'56"	11. V. 1916, JD 2 420 995
AS = 317° 27'37"	11. V. 1923, JD 2 423 551
IC = 56° 05'56"	11. V. 1930, JD 2 426 108
DS = 137° 27'37"	11. V. 1937, JD 2 428 665
MC = 236° 05'56"	11. V. 1944, JD 2 431 222
AS = 317° 27'37"	11. V. 1951, JD 2 433 778
IC = 56° 05'56"	11. V. 1958, JD 2 436 335
DS = 137° 27'37"	11. V. 1965, JD 2 438 892
MC = 236° 05'56"	11. V. 1972, JD 2 441 449
AS = 317° 27'37"	11. V. 1979, JD 2 444 005
IC = 56° 05'56"	11. V. 1986, JD 2 446 562

Protože se počet dnů v sedmiletích různí, můžeme upravit na

1. a 3. kvadrant:

$98^\circ 38'19'' / 2556 \text{ dnů} = 0,038591 / 1 \text{ den}$
 (0°2'18")

2. a 4. kvadrant:

$81^\circ 21'41'' / 2557 \text{ dnů} = 0,031819 / 1 \text{ den}$
 (0°1'55")

BOD SVÉBYTNÉHO JÁ PRO:

1. I. 1905: JD 2 416 847 – 11. V. 1902, JD 2 415 881 =
 $966 \times 0,031819 = 30,737154 + 56^\circ 05'56'' =$
 $26^\circ \text{ Blíženci } 51'$

konjunkce s Venuší (28° Blíženci 26')

a opozice k Luně (25° Střelec 15')

1. XI. 1909: $2\,418\,612 - 2\,418\,438 = 174 \times 0,038591 =$
 $6,714834 + 137^\circ 27'37'' = 24^\circ \text{ Lev } 11'$

opozice k Černé Luně (23° Vodnář 32')

1. VIII. 1922: $2\,423\,268 - 2\,420\,995 = 2273 \times 0,031819 =$
 $72,324587 + 236^\circ 05'56'' = 8^\circ \text{ Vodnář } 25'$

1. IV. 1923: $2\,423\,511 - 2\,420\,995 = 2516 \times 0,031819 =$
 $80,056604 + 236^\circ 05'56'' = 16^\circ \text{ Vodnář } 09'$

konjunkce s Ascendentem (11. V. 1923)

1. I. 1929: $2\,425\,613 - 2\,423\,551 = 2062 \times 0,038591 =$
 $79,574642 + 317^\circ 27'37'' = 7^\circ \text{ Býk } 02'$

18. VI. 1961: JD 2 437 469 – 11. V. 1958, JD 2 436 335 =
 $1134 \times 0,031819 = 36,082746 + 56^\circ 05'56'' =$
 $2^\circ \text{ Rak } 11'$

23. I. 1962: JD 2 437 688 – 11. V. 1958, JD 2 436 335 =
 $1353 \times 0,031819 = 43,051107 + 56^\circ 05'56'' =$
 $9^\circ \text{ Rak } 09'$

pokračování příště

FIFI RADÍ: JAK NA DRAKA!

Radmila Valtrová

Obvyklý postup je tento: Drak se usadí někde ve slují, začne požírat dobytek, pustošit krajinu a klást si podmínky. Obyvatelé pláčejí, lamentují a prosí krále, aby něco propána-krále udělal, že už to nemůžou vydržet, protože dobytek, úroda, psychická pohoda a vnitřní světy trpí. Draka napadne, že by mohl sežrat princeznu, i začne vehementně vyhrožovat, až nakonec řekne, navalte princeznu nebo bude zle. Vtom se objeví princ, draka zabije, princeznu osvobodí a je to. Obyvatelé stáhnou černé sukno, vystrčí sukna barevná a radují se.

Jde o postup osvědčený, přesto často opomíjený. Opomíjený děje se z prostého důvodu, a sice proto, že dnes princové trpí fixní ideou, že draci neexistují.

Obyvatelé – prostí občané toho moc nezmůžou, chce to prince. Princ však, jak výše zmíněno, trpí fixní ideou, proto stojí před drakem a mudruje, zatímco drak se chová jako normální drak, chrlí oheň a síru a užuž otvírá chřtán.

Proto Fifi dnes radí princeznám: PRINCEZNY! Samy se meče chopit nemůžete. Musíte to zaonačit tak, aby princovi spadly šupiny z očí, a začal sakra utínat ty hlavy.

JAK NA TO:

Expozice se vždy vyvíjí dle klasického scénáře, výše naznačeného. Vstupme proto přímo do rozhodujícího okamžiku děje:

PRINCEZNA: (uvázaná u stromu poblíž sluje) „Princi! Konečně! To je dost, že jdeš!“

PRINC: (přichází volným krokem): „Ahoj krásko! Rád tě vidím! To máme dnes hezky, že?“

PRINCEZNA: „Jak to sakra myslíš? Poletují tu netopýři, nebe je fialové a drak už leze ven!“

DRAK: „Uorauorauora!“ (chrlí, koulí krví podlitýma očima, chřtán dokořán)

PRINCEZNA: „Pomoc! Princi, zabij ho!“

PRINC: (k princezně): „Alenotak, nebuď hysterická. Draci neexistují, haha. Vklidu se s ním domluvím a on odloží svou masku.“

(k drakovi): „Bla, bla, bla“. (Trpělivě mu cosi vysvětluje, zatímco jeho brnění se začíná povážlivě rozžhavovat doběla).

PRINCEZNA: „HAÚÚÚÚ!“ (vyje, neboť se jí začíná loupát kůže).

DRAK: (uvažuje): (...“hned jak ji sežeru, s tím princem se spřátelím a naučím ho chrlit a koulet. Bude nás více!“). (K princovi, podlézavě): „Vidím, žeš inteligentní (chrch), mohu se od tebe lecčemus přiučit (prsk)!“

PRINC: (začíná cosi tušit, protože ho pálí brnění a k srdci mu počíná doléhat princeznino usedavé vytí).

„Haló, kolego. Nepřeháníš to trochu s těmi efekty?“

PRINCEZNA: „Pomoc! Je to DRAK! Vem MEČ a začni

UTÍMAT HLAVY! Začni tou, co nejvíc MLUVÍ!“ (dle potřeby x-krát opakovat. Kůže zas doroste, žádné strachy!)

PRINC: (zaraženě – sám pro sebe: „Žeby?“) K drakovi: (rozhodně): „POSTAV SE MI JAKO MUŽ!“

PRINCEZNA: (z posledních sil sípá): „Nemůže. Je to DRAK! Stačí, když ho prostě ZABIJEŠ!“

Milí obyvatelé, princezny i princové.

Výše popsaná situace je velmi zkratkovitá. Pohádka však VŽDY DOBŘE DOPADNE. To jen nová doba si žádá od princezen více udatnosti a výdrže. Protože princ je princ, drak

je drak, a šupiny nakonec spadnou, princ všechny hlavy pozutíná, nad smrdící dračí mrtvolou pronese sváteční slovo, obyvatelé vesele tančí a princezna? Pomyslí si své, namaže se kalciem, obejmě prince a žijou spolu happily ever after !!!!!

P. S.

Samozřejmě existují i princezny drakobijky: smutné srdnaté hrdinky, které zas ale pro změnu trpí fixní ideou, že neexistují princové... zde však Fifi hlásí: pokračování příště, o princích se dozvíte VŠE. Především to, že existují, a to všichni na bílém koni!!! :-)))

V minulém čísle jsem Vás vyzvali, abyste se pokusili vytvořit příběh Slunečního Psa. Stručně připomeňme zadání: Měli jste pustit fantazii na špacír. V textu měla být obsažena tato slova – kopeček, lesík, domeček, rybníček a kolo. Otiskli jsme i ilustrační obrázek. A výsledek?

Je tu. Pohleďte, zaslala nám jej Jana Fraitová z Olomouce.

POZDRAVY ZE SVÉ „ŠPACÍRKY“

U šedé zdi malého domečku stojí opřené modré kolo. Nedaleko odsud, na skládce odpadků posedávají modří ptáci. Na první pohled vypadají exoticky, ale jsou to bílí rackové, kteří tak rádi loví ryby v řece. A takto k nepoznání je zbarvila nafta, rozlitá na hladině řeky. Na kraji lesíka v rybníčku se koupe pes, který má stejně modré oči jako je barva kola. Každý tedy může poznat, že pes a kolo patří k sobě. Po koupeli v rybníce, pes sám sebe nepoznal. Jeho krásná oranžová barva se změnila na hnědou jako bláto. Psa totiž vyslalo Slunce – vládce Země, aby zjistil, zda je tam všechno tak, jak má být. Jinak by mohlo dojít k chaosu a to by šlo o život i samotnému vládci. Slunce již delší dobu vnímalo, že na Zemi dochází čím více častěji k různým katastrofám. Někteří lidé, a není jich málo, se k sobě navzájem nechovají šetrně a z toho vyplývá také jejich velmi nešetrný vztah k přírodě. A protože Slunce ví, že na lajdáky musí být pes, vyslalo na Zemi toho svého. Až mise Slunečního psa úspěšně skončí, sedne na kopečku na své modré kolo a po slunečním paprsku se vrátí zpět ke Slunci. Na to se pes i Slunce již moc těší, protože pak budou mít oba jistotu, že pozemšťané i planeta Země jsou opět krásní. A Země bude i nadále modře zářit na své cestě hlubinami Vesmíru.

Co k tomu dodat? Děkujeme – autorka návrhu Daniela Wangová spolu s redakcí.

*Lesík je ti domečkem,
s tím svým malým kopečkem.
Kolo se zas rozvrtá,
anděl oči přivrtá.
Rozlíje se rybníček,
pro tisíce rybiček.*

